

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

I Moll och Dur

Dikter och Sånger

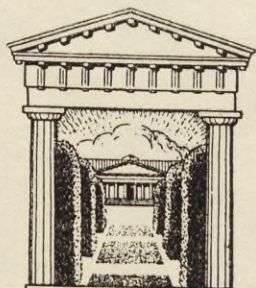
af

Carl Berg.

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
UMEA

Östergren

1910

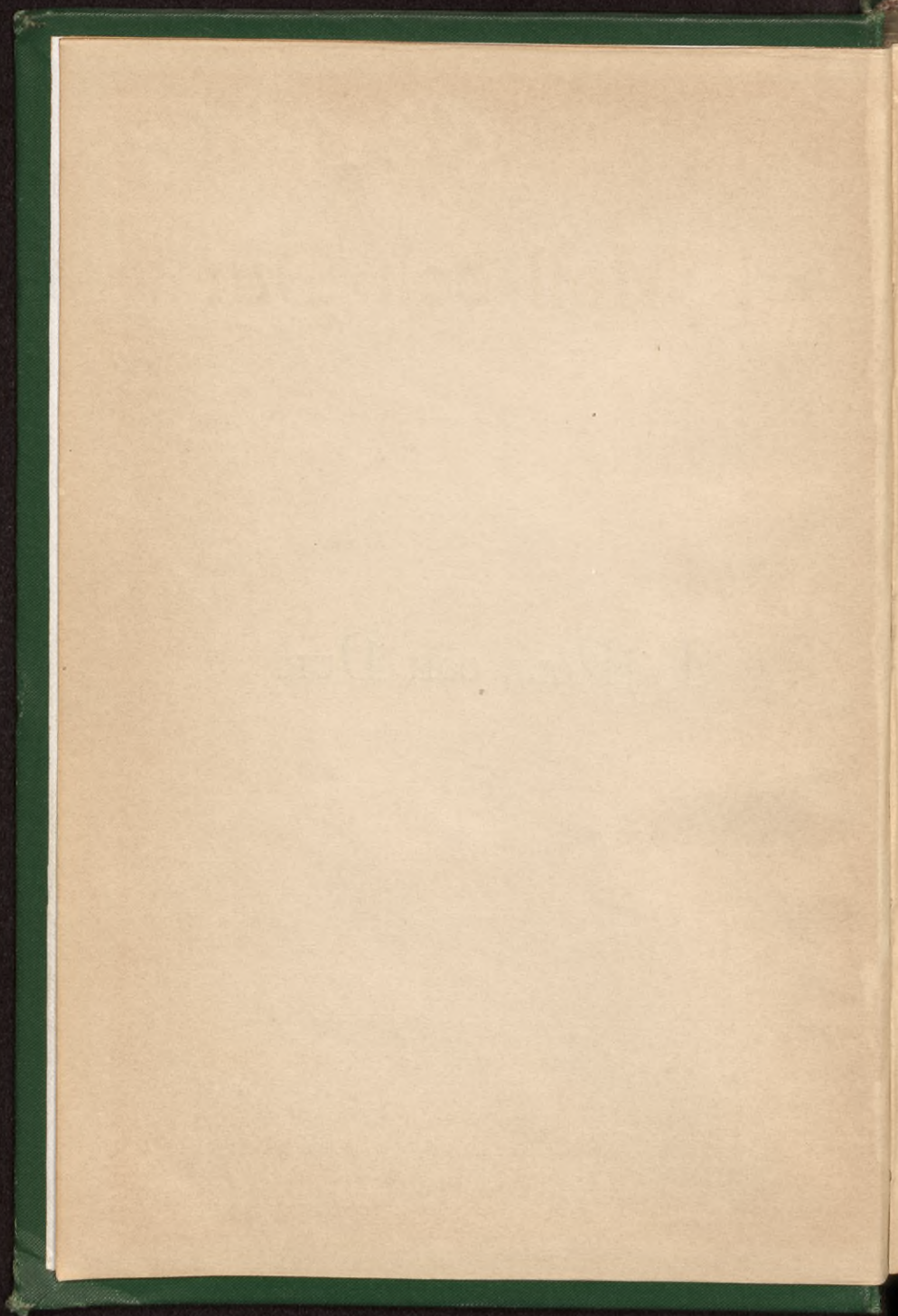
EX LIBRIS
OLOF ÖSTERGREN

C. 1. -

Oleif Poteryn
6/9 85

U
1

I MOLL OCH DUR.

I Moll och Dur

BLANDADE DIKTER OCH SÅNGER

AF

CARL BOBERG.

STOCKHOLM

REDAKTIONENS AF SANNINGSVITNET FÖRLAG.

I Mell och Öst

STOCKHOLM

1892

STOCKHOLM,
TRYCKT HOS P. A. PALMER, 1892.

INNEHÅLL.

Blandade Dikter.

	Sid.
Preludium.....	3
Till en barndomsvän	5
Fragment ur ett lif:	
1. Moder och son	9
2. Hemkomsten	11
3. Vid grafven	14
4. Jubel	16
5. En ny bana	18
Solnedgången	21
Landtflickan	23
Inträdet i skolan.....	25
Vid tjugo år	28
Farväl till barndomshemmet	30
Seglaren och rösten	34
Vårtoner	36
Naturfröjd	39
Sommarnatten	42
Näktergalen	43
Han dröjer	45
Den sjuka flickan	48
Moderssorg	51
Tiggarbarnen	53
Svanen	55
Jakten	58

Vid nitton år	60
O store Gud	61
Var glad	64
Höstvisa	67
Till ett ungt brudpar	69
Liten barnkammarvisa	72
Ansgarius	75
Längtan	78
Åldringens afton	80
Vissna löf.....	84
Låt oss glädja de små	86
Vid årsskiftet	89
Nyårsklockan	92
Vinternatten.....	94
Bed och arbeta	99
Kyrkogården	102
Tiden är kort	105
Pilgrimens svanesång	106
Ej än	108

Högtids- och Bibelsånger.

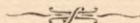
Tröst.....	113
Advent	115
Julnatten	117
Jesus	118
Betlehems martyrerna	120
Nikodemus	123
Synderskan	126
Guds frid	130
Hosianna	132
Långfredagsbön	135
Kristus är uppstånden	137
Ett hem hos Gud	139
Anskriet	141
På Sions berg	143

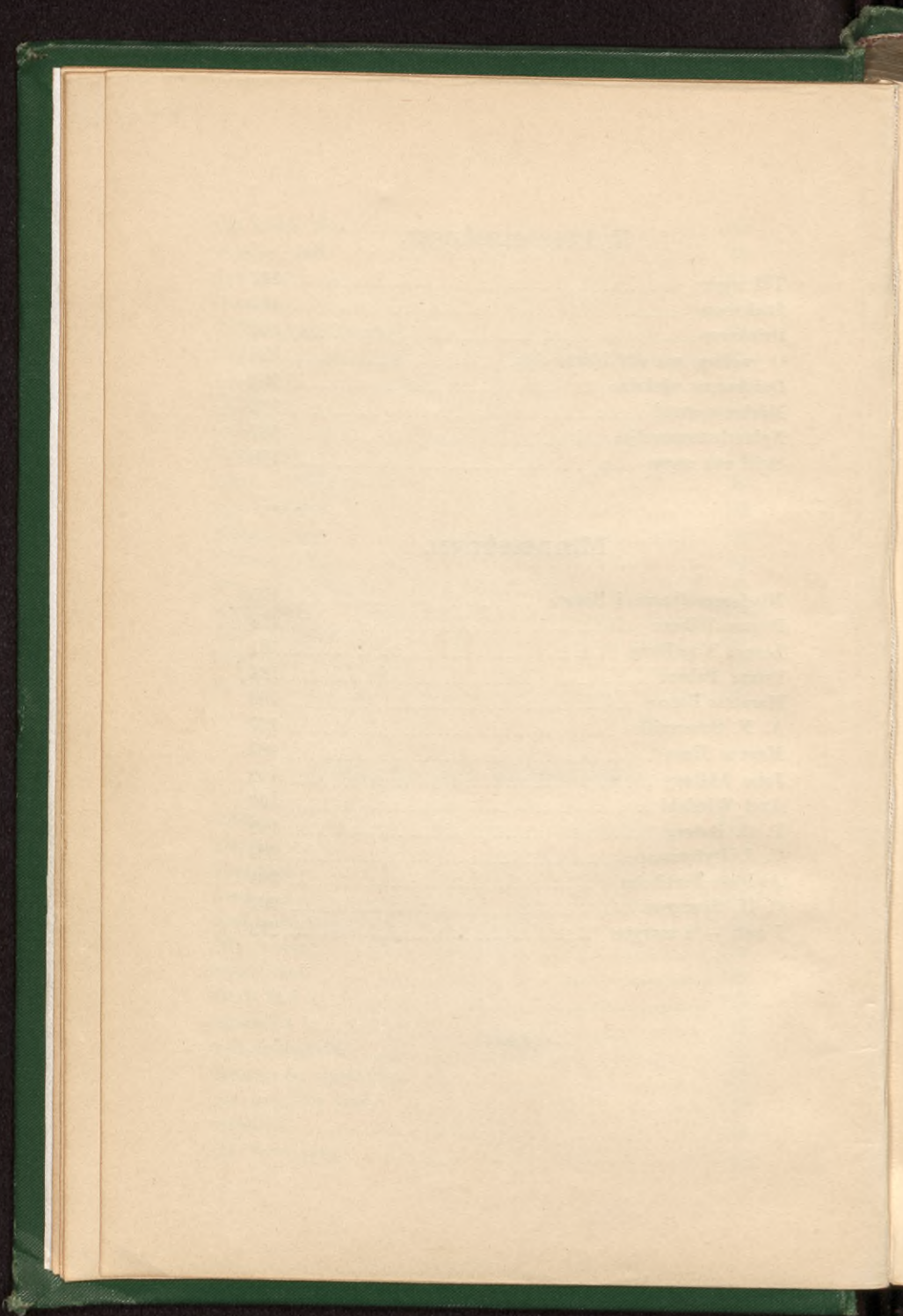
Nykterhetssånger.

Till seger	147
Stadsresan	151
Drinkaren	156
O yngling, om ditt hjärta slår	158
Drinkarens väckelse	160
Mörkrets stund	163
Nykterhetsmarseljäs.....	167
Strid och seger	170

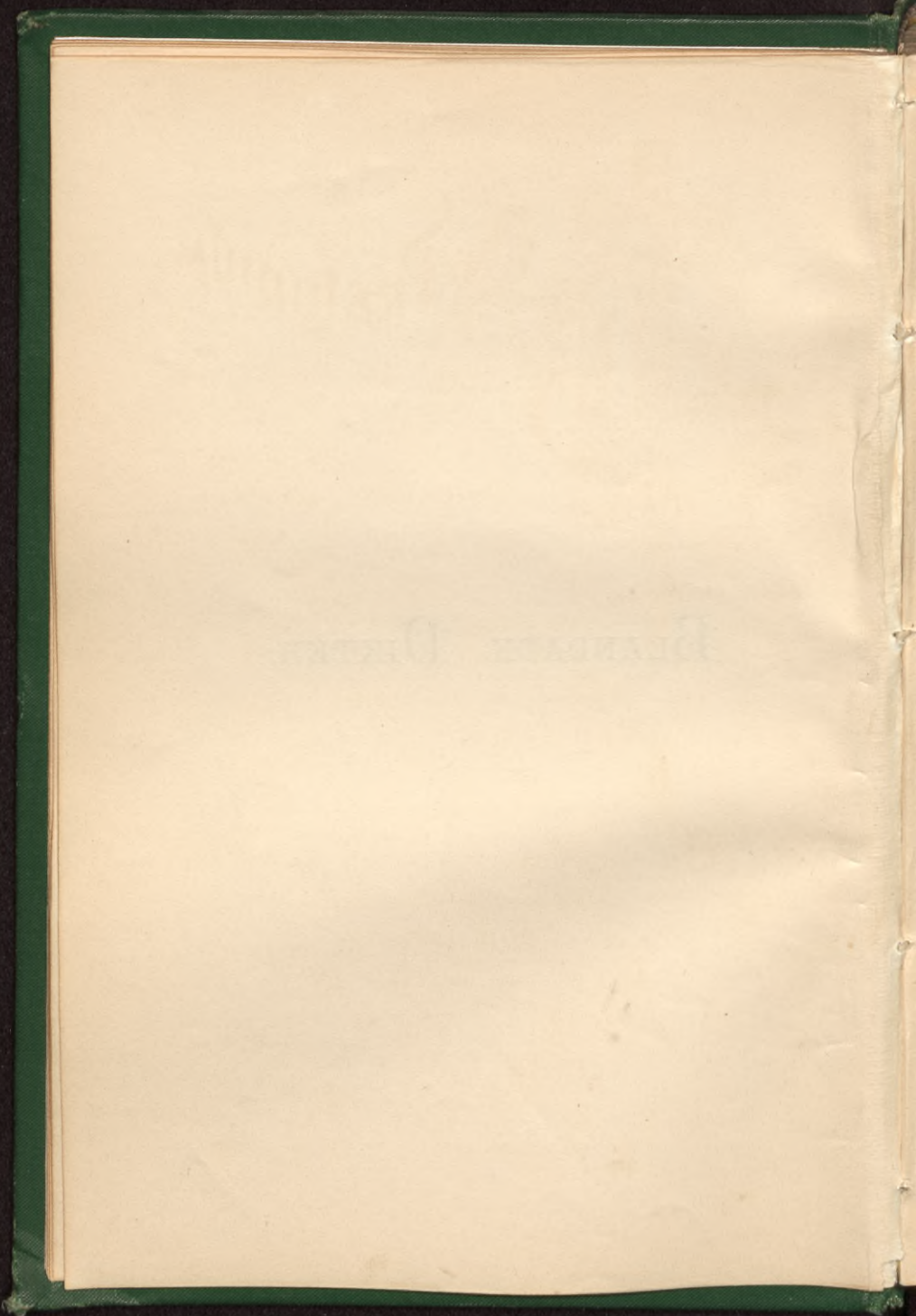
Minnessånger.

Missionsgrafvarne i Kongo	175
Pontus Wikner	178
Lorenz Fogelberg	181
Petrus Palmer	184
Horatius Bonar	186
A. N. Somerville	187
Magnus Huss	189
John Ahlberg	192
Axel Windahl	196
P. O. Boberg	199
C. J. Dyfverman.....	202
Andreas Fernholm	204
C. H. Spurgeon	207
I natt — i morgon	213

BLANDADE DIKTER.

tundom nedstämd, lärd af ånger,
Stundom glad och full af hopp
Har jag sjungit några sånger
Under årens flydda lopp.

Nu jag strör de enkla rimmen
I den flod, som går förbi
Med de rika, stora stimmen
Utaf högre poesi.

Hvarje fågel får ju sjunga
På det sätt han kan och vill,
Under tiden får han gunga
På den kvist han drages till,
Så vill jag till korset svinga,
Ty det trädet lockar mig;
I det lof, som där hörs klinga,
Skall min stämma blanda sig.

Men emedan dagens tunga
Tryckt min bräckliga natur,
Har jag oftare fått sjunga
Sånger uti moll än dur.
Dock mitt hopp är vändt mot öster
Som en knopp mot solens brand;
Bättre klinga våra röster
Där på evighetens strand!

C. B—g.

Till en barndomsvän.

Hur snabbt förrinner livvets ström!
Nyss drömde vi vår barndomsdröm
Och sprungo kring i vårens stunder
Och lekte i de gröna lunder.

Med strömmen långt vi glidit nu,
Men klart jag hör — hör icke du? —
Att ur de undangömda dalar
Slå ännu minnets näktergalar.

Vill du ej följa mig en stund
Tillbaka till den gröna lund,
Där lifvet skjuter brodd och knoppas
Och hjärtat ständigt ler och hoppas?

Dess port är stängd; med åldradt sinn'
Vi få nu stå och se dit in.
Men det är roligt lyssna bara
Till *ekot* från de dagar klara.

Ack, mins du våra lekars tal
Uti naturens friska sal,
Där våra skratt med fågelsången
Förklingade i solnedgången!

Vår trupp var frisk, med ros på kind,
Och liflig som en hvirfvelvind.
Vi visste ej af nöd och smärta,
Och gladt som lärkans slog vårt hjärta.

»Den första blomman, våren födt,
Det första smultron, som blef rödt»,
Vi sökte upp, och jubelropen
Friskt skallade igenom hopen.

Ty våra anspråk voro små,
Och litet nog kan glädja då.
En karamell, ett äpple bara
Då tände glädjens facklor klara.

Det gick omkring från mun till mun
Och tullades i lagets rund,
Ty gifvarn gaf med varma händer,
Hvad han märkt ut med sina — tänder.

Ack, etikett och ästetik
Trifs ej i barnens republik,
De äro »du» och fria väsen
Och tumla om med fröjd på gräsen.

Helst vill man vara ute då;
Men börjar åskan på att gå
Och blir det regn — till pappa, mamma
Man ställer kosan med detsamma!

Man vet dock, hvar man hörer till. —
Ack, mången stor far häri vill! —
Man torkar sina våta kläder
Och väntar glad på bättre väder.

Vi gömde ring, vi togo pant,
Vi sålde fåglar rätt galant;
Och stundom hela barnaskocken
Sig gömde för den »blinde bocken.»

Och när vi så lekt dagen ut,
Vi knäppte händerna till slut
Och läste våra barnaböner,
Dem Herren Gud så gärna hörer.

Sen kröpo vi i sängens famn
Och somnade i Jesu namn,
Och far och mor så nära voro:
Hos dem man sofver utan oro.

Men åren gå; vi stora bli,
Och barndomstiden är förbi.
Gud vet, hvar alla lekkamrater
Nu irra kring i jordens stater.

Ack, mången fallit nu, som stått,
Och mången re'n ur tiden gått.
Men många barn på nytt ha blifvit
Och fröjdas i det nya lifvet.

Och mångas gamla barndomshem
Nu känner icke mera dem;
Det gått i andras ego sedan,
Och far och mor de hvila redan.

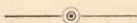
Hvad växling här på jordens ring!
Allt rullar — fast står ingenting.
De samlas aldrig våra hopar,
Förr'n Gabriel i rymden ropar.

Men det är ljuft ännu att få
Omkring bland kära minnen gå
Uppå sin hembygds kända ställen,
När gamle månen ler i kvällen.

Och det är ljuft ännu att få
Sitt öga lyfta mot det blå,
Det stjärnbeströdda fadershuset
Och bedja barnabön i gruset.

Ty när det kommer allt omkring,
Så finns på jorden ingenting,
Som kan förliknas med att vara
Ett barn ibland de trognas skara.

Ack, må vi efter lifvets strid
Få samlas hem igen i frid
Uti vårt rätta barndomseden,
Som ler på andra sidan heden!

Fragment ur ett lif.

1.

Moder och son.

Liten gosse med lockigt hår
Leker så glad vid grinden,
Allt kring honom är sol och vår,
Lockarne fladdra för vinden.

Modersöga på leken ser,
Hjärtat glädes och hoppas,
Mun emot mun så ljufligt ler,
Våren och kärleken knoppas.

Solen i öster strålar skön,
Ångarne stå i blomma,
Kyrkans klocka kallar till bön:
Moder och son de komma.

* * *

Solen skrider bland molnen ner:
Moder och son nu vandra
Skilda vägar, man ej dem ser
Mera bredvid hvarandra.

Modern ensam i hösten går,
Vissnad och blek om kinden,
Bladen från livvets sköna vår
Flyga omkring med vinden.

Sakta häfver sig sorgtyngd barm,
Färden går ned mot grafven;
Bönen dock stiger modersvarm,
Söker sitt mål kring hafven.

2.

Hemkomsten.

Det var i arla morgonstunden:
 I öster uppgick solen skön
 Och göt sin strålflod öfver sunden;
 Naturen stod försänkt i bön.
 Sin kalk vek blomman upp i lunden,
 Som stod der daggstänkt, sommargrön,
 Och tusen fåglars glada kväden
 Med jubel klingade i träden.

Allt var högtidligt, skönt och stilla,
 Allt bar af ljus och glädje spår;
 Det var som himlen ned fått spilla
 En droppe af sin skönhets vår.
 I rymden hördes lärkan drilla,
 I dalen lekte lam och får;
 Det var en morgon utan like,
 En skön annons om fridens rike.

Men himlens och naturens stämning
 Med friskhet, ljus och harmoni,
 Hur stred den ej mot den beklämning,
 Hans hjärtas hopp låg fånget i!
 Kring själ och sinne låg en hämning,
 Han var som förr ej glad och fri:
 En seglare med slitna segel
 Han såg sig i naturens spegel.

Hur mången gång med glädtigt sinne
Han lekt som barn och tumlat här!
Hvart blicken går, där bor ett minne,
Hvart träd, hvar sten är honom kär.
Och lundens löfhvalf än där inne
Är grönt som då han lekte där,
För låtsad hök en hjärtskrämd dufva
I flydda barndomsdagar ljufva.

Från första resan ut i världen
Han nyss till hemmets bygd vändt om;
Sin moders kyss han fick på färden,
Men intet famntag när han kom.
Ty hennes plats vid barndomshärden
Stått redan tvänne vintrar tom —
Nyss fick han hennes sista hälsning:
Den gällde först och sist hans frälsning.

Re'n öfver tio år förflutit,
Sen han drog bort från hemmets ro,
Och under tiden in sig brutit
En stortjuf i hans hjärtas bo;
Den tjufven onda lustar gjutit
I själens lif och släckt hans tro.
Det finns så många Judas-famnar,
Som lura i de fjärran hamnar.

Ack, vårens hvita oskuldsblomma
 Förvissnar snart på livvets äng;
 Men först när ångstens stormar komma,
 Och frosten faller, kall och sträng,
 Och själen står med känslor tomma
 På glädjens vissna blomstersäng —
 Först då, ur villan riktigt vakna,
 Vi vårt försvunna Eden sakna!

Han brast i gråt; ty först vår smärta
 I tårar söker lugn och tröst.
 När syndens minnen himlen svärta,
 Och ängslan fyller själ och bröst,
 Då brister dammen kring vårt hjärta
 Och känslans flodsvall springer löst.
 Men syndens fläckar ej försvinna,
 Hur våra tårekällor rinna.

Dock ångern hårda marken plöjer,
 Dess regn bevattnar den för sådd.
 Är ångern sann, det snart sig höjer
 Mot skyn en vårlig bönebrodd.
 Vid korssets fot sig själen böjer
 Och Frälsaren, förut försmådd,
 För hennes öga härlig träder
 I sina röda marterkläder.

Vid grafven.

Re'n dagen sjunkit bakom bergen;
 Dess återsken dock glänste än
 Uti den röda purpurfärgen,
 Som göt sin glans kring himmelen.
 I väster kvällens portar sprungo
 För solen upp; hon bortgick skön:
 Från tornet kyrkans klockor klungo
 Och manade till aftonbön.

En ljuflig frid göts i naturen
 Med kvällens milda svalka tyst;
 På fälten, vattnet och azuren
 Den allt till ro och hvila kysst. —
 Men på sin moders graf med smärta
 Där stod i kvällens ensamhet
 En son med söndersargadt hjärta
 Och led och suckade och grät.

»Ack hulda mor, du är nu borta,
 Din blick ej mera möter min.
 Från jordens nödår, hårda, korta
 Din själ uti Guds ro gått in.
 Din kyss jag fick, när öfver hafven
 Jag drog — ack ve! — åt fjärran land.
 Nu står din sorgsne son vid grafven
 Och gråter, tård af ångerns brand.»

»Hvad vann jag på den långa färden?
Hvad vann jag — ack, min arma själ,
Har mist sin frid, sitt hopp i världen
Och blifvit otrons, syndens träl.
Af världens lusta hårdhändt kastad
I många mörka, tomma år,
Jag nu, af skulder djupt belastad,
Omsider åter hemma står.»

»Ack, om du lefvat, dyra moder,
Och jag fått falla till ditt bröst!
Du skulle torkat ögats floder
Och talat till mitt hjärta tröst.
Med väldig makt din sista hälsning
Mitt väsens inre gripit fatt,
Och dina böner för min frälsning
Nu le som stjärnor i min natt.»

»O Gud, för dig mitt knä jag böjer,
På denna helga, stilla ort:
Min bön ur hjärtats djup sig höjer
Och klappar på din nådesport.
Du, som min moders ande tagit
Från jordens strid till himlens sal
Och nu till hennes graf mig dragit,
Ack, fräls min själ från synd och kval!»

»Kom, Jesus, låt mitt hjärta smaka
 Den frid, som världen ej kan ge,
 Drag mig från syndens väg tillbaka,
 Och fräls min själ från ångst och ve!
 Ack, mina synders många minnen
 Som alpberg torna sig mot skyn
 Och innestänga mina sinnen —
 O drag mig, Herre, upp ur dyn.»

»Tänd ljus uti det hemska skummet,
 Som breddt sin likduk kring min själ.
 Bjud döden vika ut ur rummet
 Och fräls mig, arme syndaträl.
 Ditt blod mig löse ur den gropen,
 Hvari ej något vatten är,
 Och för mig, Herre, till den hopen,
 Som frälst din frid i hjärtat bär.»

4.

Jubel.

Nu bort med sorg! I Jesu namn
 Jag faller i Guds fadersfamn.
 Hans nåd är rik, hans kärlek stor;
 Nu bort med sorg: jag tror, jag tror!

Jag tror på Herrens frälsningsråd,
En oförskyld och väldig nåd,
Hvari min synd skall få sin graf,
Som gnistan i det djupa haf.

Jag tror, hvad i sitt ord han sagt,
Jag erfar blodets reningsmakt.
Min själ har äfven del och lott
I gåfvan, som all världen fått.

För all min synd, för all min sot
Vid korsets fot jag funnit bot.
Min himlavän, min konung huld,
Tack att du dog för världens skuld!

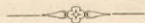
Du dödens spira bräckte af
Och gick med jubel ur din graf
Och frambar frälsning, lif och ljus
Till dina får i jordens grus.

Min bön är hörd; uti min själ
Jag känner Herrens svar så väl.
Min ande upp mot ljuset far
På trons och hoppets vingepar.

Var glad, min själ! Ditt framtidshopp
Guds sons försoningsverk bär opp;
Han lefver evigt, Herren Krist,
Och du med honom, det är visst.

Han lefver! O hvad ljuf musik!
 Den tanken gör mig bottenrik,
 Den bär mig som en himmelsk slup
 Med jubel öfver nödens djup.

Ack, jag är frälst; uti mitt bröst
 Sig gjuter en gudomlig tröst.
 Mitt väsen sveps i glädjens sky
 Och oro, sorg och suckan fly.

5.

En ny bana.

Mitt val är gjordt. Det är bestämdt.
 Till afsked räck mig handen!
 Mitt hjärta känt en maning jämt
 Att gå till hednalanden.
 I dag med pilgrimsstaf i hand
 Jag ger mig ut på färden.
 Farväl, mitt dyra fosterland,
 Du bästa land i världen.

Blås, friska vind! Min själ är säll
Och trygg i Jesu händer.
Farväl, du kära barndomstjäll,
Farväl, I dyra fränder!
Farväl, du Sveriges sköna kust,
Som sjunker tyst i fjärran!
Jag sörjer ej, jag har min lust
Och salighet i Herran.

Ack, Jesus, slut mitt folk, mitt land
Och släkt och anförvanter
Uti din starka nådeshand,
Som når till alla kanter!
Må vi få mötas vid din tron,
Om aldrig mer i tiden.
Med trosfriskt mod i din mission
Jag tågar ut i striden.

Mitt bröst, mitt bröst, hvad sveda i
Mitt hjärtas kamrar alla!
Ack, många folk i slafveri
För stumma gudar falla.
De känna ej den ljufva tröst,
Som ut från korset strömmar;
De gå med slutna, kalla bröst
Och drömma tomma drömmar.

Tänd, Jesus, mer och mer min själ,
Att hon för dig må brinna!
Min ära är att någon träl
För dig och himlen vinna.
Hur stort för mig att som ditt bud
Få gå med frälsningsfanan
Och bjuda hednafolk till Gud
Och evig fröjd i Kanan.

Blås, friska vind! Min själ är glad
Och trygg i Jesu händer.
Med frid och fröjd jag drar åstad
För Gud till fjärran länder.
Väl anar jag, att pröfning står
Därute tyst och väntar;
Men bortom molnen himlens vår
I hoppets portar gläntar.

Blås, friska vind! Ty jag är hans,
Som gick för mig i döden;
Min konung bar en törnekrans,
Han hjälpa skall i nöden.
Ack, jordens år ju fly så fort,
Bäst är att själar vinna
Och nya Salems gyllne port
Med rika byten hinna.

Solnedgången.

 sköna kväll! Uti mitt öppna fönster
 Jag sitter just och ser på solens ö,
 Som tyst går ned bland molnens vackra mönster
 I västerns underbara purpursjö.
 Nu har hon lyktat dagens ljusa drama
 Och håller blott på fästet panorama.

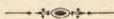
Se hvilka taflor hon på fästet målar!
 Hvad lif, hvad rörelse i aftonskyn!
 Hur rik, hur skimrande hvar bildgrupp strålar!
 Hur fort de växla för min tjusta syn!
 Är det en himmelsk eller jordisk hägring,
 Som visar sig i aftonhimlens fägring?

Se underst där: en flod med kornblå vågor,
 Och gyllne öar spegla sig däri.
 På högra stranden står en stad i lågor,
 På vänstra drar en karavan förbi.
 Men långt i fjärran under molnens slöja
 Sin rika hjässa guldberg präktigt höja.

Nu går den taflan bort — se där en annan:
Ett tempel står midt på en ö i sjön;
Dess höga torn och spiror bada pannan
I solens glöd, och, styrande mot ön,
Ett luftigt skepp de klara vågor plöjer, —
Nu går det in i fridfull hamn och dröjer.

Där står en palm som vakt på öde heden
Och vaggar kronan, likasom i sorg.
Nu svann han bort; — där syns ett rosen-eden,
Som blomstrar kring en ljusomstrålad borg. —
Nu står en strid; där blänka svärd och lansar
Och skyn är full af röda segerkransar.

Allt mattare ses himlens färger spela,
Allt längre bort de sköna taflor gå,
Och natt och dag sitt välde tysta dela,
Den sista strålen slocknar i det blå. —
Mitt hjärta, trånande af längtan, drömmer
Om allt det sköna evigheten gömmer.

Landtflickan.

Re'n dagen gryr kring berg och dal,
I öster solen står,
Och morgonvinden frisk och sval
På insjöns spegel går.

På buskar, blommor, skog och blad
Det gnistrar, glimmar gladt —
Små pärleminnen från det bad
Naturen fått i natt.

I morgonsolens varma glöd
Hvad knoppar öppna sig!
En blomma hvit, en blomma röd
Jag måste bryta mig.

En näckros, ack, så ljuf och söt,
På vattnet gungar där:
Du skall ock sitta i mitt sköt
Ibland de andra här!

I dag vi skola räfsa hö;
Men först med brådska stor
Till holmen på den vackra sjö
Jag skall till mina kor.

De skola mjölkas — se vid strand
De redan vänta mig.
God morgon, kossan min, med hand
Jag måste klappa dig!

Ack, friska lif, ack, vackra dag
Uti naturens famn!
Så nöjd och lycklig lefver jag,
Fast ingen vet mitt namn.

Jag fröjdas åt Guds sköna sol
Och alla blommor små,
Jag trifs uti min korta kjol;
Vi passa hop vi två.

Jag vill ej ut i världens larm
Ifrån min hembygds dal
Och kväljas af dess gunst och harm
Och slitas af dess kval.

Jag växer, fri från modets tvång,
Som tufvans blomma här
Bland blomsterdoft och fågelsång
Och skördar, kor och bär.

Jag blandar glad min stämmas ljud
Med morgonvindens lof;
Mitt hjärtas offer går till Gud
Uti hans gyllne hof.

Ack, friska lif, ack, vackra dag
Uti naturens fann!
Så nöjd och lycklig lefver jag,
Fast ingen vet mitt namn.

Inträdet i skolan.

Från hemmet gick jag med min mor
Till gamla skol-lokalen,
Där stod en barnaskara stor
Uti den trånga salen,
De hade abc-böcker små
Med pärmar gula, röda, blå.

Jag hade just fått nya skor
Och dito väst och tröja,
Och att min fröjd var jättstor,
Sågs nog mitt anlet röja.
Fastän jag var en liten karl,
Jag stod så stolt som Birger Jarl.

Det var inskrifning denna dag
För kommande terminen;
Att lärar'n ej var glad som jag,
Det såg jag dock på minen:
Hans blick var trött, hans panna blek;
Att lära barn är ingen lek.

Han våra namn i ordning skref
I boken, som han hade;
Ibland han sig i håret ref,
Men när då någon lade
En slant på bordet, skälmskt han log
Och bättre min uppå sig tog.

Vi gladdes alla denna dag,
Ty ingen af oss trodde,
Att möda, hårlugg, pust och slag
Bland skolans läxor grodde.
»Här blir oss ljuft», vi tänkte blott,
Men »ledt» föll också på vår lott.

Vi hade hittills endast lekt
Och tänkt på våra nöjen
Och då och då vår mamma smekt
Och solat oss i löjen;
Vi left helt fria dagen lång
Och icke tryckts af lagars tvång.

Men nu vi måste läsa jämt
En läxa, ny med dagen.
Den som ej kunde sin bestämdt,
Grep läraren i kragen . . .
Ack, att man aldrig smaka fått
Det trädets frukt på ondt och godt!

Snart tron på tuppen ock försvann:
Hur väl vi kunde raden,
Ett enda ägg ej värpte han
Som förr bland nötta bladen.
Och den, som barnen intet ger,
Han har ej deras hjärta mer.

Men bortsedt från de strömoln små,
Som skymde för minuten,
Står småbarnsskolans himmel blå
Och skön och glansbegjuten.
Ännu dess fäste ler så hult
Af vackra minnesstjärnor fullt.

Vid tjugo år.

Re'n är min barndomstid förfluten,
Dess sköna oskuldsdröm är slut,
Min lefnads båt, från stranden skjuten,
Nu går bland storm och faror ut.
Nu blir ej lugn, förr'n jag är öfver
Och själen bergad gått i hamn
Och jorden åter vänligt söfver
Mitt trötta stoft uti sin famn.

Visst ville jag så gärna, gärna
Behålla kvar min barndoms vår,
Men fåfängt är mot tiden spjärna,
Han aktar ej min saknads tår.
Han pekar allvarsamt med handen
Ut öfver öknens vida ban
Mot hemmet på den andra stranden
Utaf den svallande Jordan.

Så vill jag då min länd omgjorda
Och taga lifvet som det är
Och glad min kallelse fullborda
Uppå den väg, mig Gud beskär.
Den klara Jesusstjärnan strålar
Och visar vägen jag skall gå,
Och hoppet med sin pensel målar
Min framtidshimmel skön och blå.

Men först och sist i dina händer,
Min Frälsare, jag lämnar mig,
Hur lifvets hjul sig sedan vänder,
Jag har min tröst, min skatt i dig.
Fräls du min själ ur hvarje fara,
Och låt mig sist med palm i hand
Få stå ibland din hvita skara
På evighetens ljusa strand.

Farväl till barndomshemmet.

Ⓕ dag mitt uppbrott förestår:
Min barndomssol gått neder,
Men tanken gärna återgår,
I barndomsdar, till eder.
Du blomsterklädda, blida dal,
Jag lämnar dig med sakna'ns kval.

Farväl, du hem, du lugna härd,
Där jag i frid fått växa!
Nu skall jag ut i vidan värld
Och lära lifvets läxa.
Min utgångspunkt för lifvet här,
Mitt barndomshem, hur kärt du är!

Du är ju långt ifrån ett slott
Med höga, gyllne salar;
Du är en enkel stuga blott,
Hvars skick om ringhet talar.
Men i ditt sköte gömmer sig
Ett stycke paradis för mig.

Ty på ditt golf min vagga stod,
Där kröp jag kring och lekte,
Och mamma var så huld och god,
Hon ömt sin gosse smekte,
Och blef jag trött, jag för en stund
Fick taga mig en liten blund.

Man lär ju endast småningom
Att sig för stötar akta
Och ej för hastigt svänga om,
Men vandra rakt och sakta:
Jag höll mig ömsom i en stol
Och ömsom i min mammas kjol.

Och stötte jag mig någon gång, —
Som det ju lätt kan hända —
Och stämde upp en sorgesång,
Så tog den genast ända,
Om mamma sade, jag var snäll,
Och blåste, där jag fått min smäll.

När så det gått tre, fyra år
Och solen log på fästet
Och lärkan sjöng och det var vår,
Jag fick gå utom nästet.
Sen lekte jag långt mer än förr
Där utanför vår stugudörr.

Där byggde jag mig eget hus
Och handelsbod tillika,
Och sen förutan fjäsk och krus
Jag höll mig bland de rika,
Och grannens Anna, Nils och »Jon»
De köpte utaf »herr patron.»

Men snart patronen glad och fri
Sin handel sågs förglömma,
Ty nästa stund så sprungo vi
Och lekte »kurra gömma.»
Men snart den leken ock tog slut
För någon ann', som vi tänkt ut.

Så lefde jag så glad och yr
De första lifvets stunder,
Likt sommarns fjäril, när han styr
Sin flykt i rosenlunder.
Och när jag log, var viss därpå,
Det var ej blott med munnen då.

Snabbt dag för dag nu flydde bort,
Vi lekte blott och njöto,
Och utbröt tvist, den blef helt kort,
Ty strax vi vänskap slöto.
Och göto molnen ut en skur,
Så gick man in och tog en lur.

Om skon var söndrig eller trång,
Just ingenting betydde.
Sprack byxan sönder någon gång,
Det sinnet föga brydde;
Blott lekens hjul gick gladt och rätt,
Sen tog man hela världen lätt.

Du kära hem, sent på min färd
Din bild skall tappa glansen,
Du centrum för den glada värld,
Där »jungfrun går i dansen.»
Min moders blick, min faders röst
Med dig jag gömmer i mitt bröst.

Farväl, du lugna fågelbo!
De vuxit mina vingar,
Jag måste af mig sjelf bero,
Där nu jag ensam svingar
Ut i den stora, vida värld;
Farväl, du ljufva barndomshärd!

Seglaren och rösten.

Rösten.

Seglare på tidens bölja,
Hvart bär kursen, som du satt?
Har du något ljus att följa
I den skugguppfyllda natt?

Seglaren.

Klara tankar i min hjärna,
Ädla känslor i mitt bröst,
Snilletts fyrbåk, hoppets stjärna
Lysa mig och skänka tröst.

Rösten.

Hjärnan nötes, känslans flöden
Stiga, falla, sina ut,
Snilletts blänkfyr släcks af döden:
Utan hopp du står till slut.

Seglaren.

Ingen fara! Karaktären
Bryter vågens starka svall,
Och förbi de mörka skären
Redlig vilja lotsa skall.

Rösten.

Endast dåren styr och vänder
Öfver lifvets mörka djup
Efter lampan, som han tänder
Uti fören af sin slup.

Trotsa icke, bed och vaka!
Mången slup, så god som din,
Drifver spillrad nu tillbaka
Som ett vrak mot kusten in.

Seglaren.

Hvarvid skall jag då mig trygga
Att få ledning kraft och råd?

Rösten.

Du på *Gud* ditt hopp bör bygga,
Lyckan hvilar på hans nåd!

Blott ett skal förutan kärna
Är din egen kraft, den bräcks.
Sikte tag på himlens stjärna,
Hvarje fyr i världen släcks.

Vårtoner.

Nu det ljusnar i skyn,
Och vår blick, som var skynd,
Får en friare syn
Genom klarnande rynd.

Nyss var mörkret vid makt,
Nu är stäckad dess färd:
Ljuset segrande lagt
På dess nackte sitt svärd.

Snart skall isarnes vall,
Snart skall drifvornas snö
Uti tårarnes svall
Sjunka samman och dö.

Genom himlar och jord
Går ett sus, går en ström:
Hoppets hviskande ord,
Vårens rosiga dröm.

Snart skall jorden bli skön!
Andens fritt, andens lätt
I som kämpat i bön,
Ljuset går till sin rätt!

Dagen växer, dess spjut
Tränga segrande ned,
Breda stråfloder ut
Öfver skuggornas led.

Hör, hur lärkorna slå,
Hoppets sköna musik!
Se, hur böljorna gå,
Hur det glittrar på vik!

Hell dig, leende vår,
Du uppståndelsens brud,
Som på grafvarne går
Uti strålande skrud!

Skönt du siar, att snart
Gryr den eviga vår,
Hvilkens morgonljus klart
Ler i tusende år.

Då som dagdroppar gladt
Skall de troendes tal
Gå ur grafvarnes natt
Och ur tårarnes dal.

Ingen synd, ingen död
Skall mer plåga oss då,
När i morgonens glöd
I Guds Eden vi stå.

Naturfröjd.

Nyss dagens spann i öster körde opp
 Och sände ut en här af gyllne pilar,
 Naturen vaknar med förnyadt hopp,
 Och minsta kräk till dagens syssla ilar.
 Ur kupans hem, styrkt utaf nattens ro,
 Till blommans kalkar biet muntert svingar;
 Ömt dufvan kuttrar vid sin makas bo,
 Och trastens sång ur furuskogen klingar.

Kom, broder, kom från stadens unkna kvalm
 Och gör en rond i Floras gröna riken!
 Kom ut och hör naturens morgonpsalm,
 Den himmelskt friska, renande musiken!
 Kom ut och andas sköna ängars doft
 Och svalka dig vid klara, rena strömmar;
 Sitt ned här under ekens gröna loft
 Och se och hör och fall i ljufva drömmar!

I träden gör ekorren lätta språng —
 Hans glada väsen är sin vana trogen. —
 I rymden dallrar tonrik fågelsång,
 Och göken gal långt bort i dunkla skogen;
 Och Floras barn, de vackra blommor små,
 Med daggens pärlor glittrande på dräkten
 Som nattvardsbarn omkring sitt altar stå
 Och dofta ut sin bön med morgonfläkten.

Hur friskt det susar omkring berg och dal!
 Hur löfven hviska i de gröna lunder!
 Naturen sjunger andaktsfull koral,
 Stäm in, min själ, och prisa Herrens under!
 Är ej hvar växt och fågel här en tolk,
 Som manar oss att Herrens kärlek dyrka?
 Och här är rum för alla jordens folk
 I Herren Guds »allmänneliga kyrka.»

Och prästen här är himlens gyllne sol,
 Som ljusets lag med lif och kraft förkunnar.
 Hur hög, hur fri är ej hans predikstol!
 Hur gärna ljus han minsta planta unnar!
 Hur mörkret viker på hans segerstig,
 Hur mildt han ler mot hvarje tyst förhoppning
 Och värmer allt, som gömmer köld i sig,
 Och vecklar ut allt skönt, som står i knoppning.

Hvad underbar, hvad högstämd poesi
Uti naturen träder oss till möte,
Allt ifrån molnets vackra draperi
Till daggens pärla i konvaljens sköte!
Hvar blomma är en dikt, hvar trast en sång,
Hvar klippa är en grånad forntidssaga,
Hvar flod är ett poem, hvars stilla gång
Vill våra tankar hän mot målet draga.

Kom, broder, kom från stadens unkna kvalm
Och gör en rond i Floras gröna riken!
Kom ut och hör naturens morgonpsalm,
Den himmelskt friska, renande musiken!
Kom ut och andas sköna ängars doft
Och svalka dig vid klara, rena strömmar;
Sitt ned här under ekens gröna loft
Och se och hör och fall i ljufva drömmar!

Sommarnatten.

Kvällen re'n i väster somnat
På sin purpurstänkta säng;
Blomman somnat på sin äng,
Dagens larm och oro domnat.

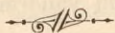
Skön är luften, blank står viken,
Stjärneskaran träder glad,
Som en himmelsk vaktparad,
Fram ur rymdens blåa riken.

Furuskogen står och drömmer;
I dess dunkelgröna tjäll
Trasten, sångarkungen, säll
Vid sin makas bröst sig gömmer.

O, hur skön är sommarnatten,
Fylld af doft från skog och fält!
Jord och himmel sammansmält
På de spegelklara vatten.

Kom i båten, låt oss gunga
 På den blåa våg en stund
 Mellan tvänne stjärnhvalfs rund;
 Stäm gitarren, låt oss sjunga!

Strömmen, lätta toner, strömmen
 Öfver tidens tysta ström!
 Och er korta sommardröm
 Drömmen, spröda hjärtan, drömmen!

Näktergalen.

Den dunkla natten låg
 Utöfver fält och skog;
 Blott öfver fjärdens våg
 Ett dämpadt månsken log.

I sömnen längesen
 Låg dagens sång-hof still;
 Och ekot bortdött re'n
 Utaf dess sista drill.

Men djupt i lundens natt,
Dit ingen stråle sken,
En ensam fågel satt
Uppå en lummig gren.

Han höjde klar sin röst
I nattens mörka stund;
Med toner ur sitt bröst
Han fyllde dal och lund.

En ensam vandringsman
Af sången gripen stod.
»Tack, fågel», sade han,
»Du sjunger upp mitt mod!»

»Hvad härlig sångarlott!
Ack, fågel, lycklig den,
Som, fastän solen gått,
Har lust att sjunga än.»

Han dröjer.

När vårsolen sken öfver skogen
Och böljorna glittrade gladt
Och lärkorna sjöngo, då tog en
Besynnerlig makt honom fatt.
Hans öga stod jämt utåt randen
Från torpet på vaknande mo;
Han likasom led uti anden
Och fick ingen lefvande ro.

Där låg i de vårklara dagar
I viken en främmande brigg;
Långt inne i grönskande hagar
Man klart kunde skönja dess rigg.
Han, flaggprydd och hvitmålad, präktig
På böljorna svajande låg.
Den synen var tjusande mäktig:
Det lekte i gossarnes håg.

En afton kom Gustaf och sade:
»Nu, Anna, farväl på ett år;
Jag önskar så gärna, jag hade
Till minne en lock af ditt hår.
I morgon till böljornas söner
På briggen jag räkna mig får;
Men haf mig i hägkomst och böner,
När hän öfver hafvet jag går.»

De gingo på vårliga stranden
Allena i skymmande kväll
Och höllo hvarandra i handen
Och talte om framtid och tjäll.
Han skulle snart komma tillbaka
Från resan till främmande land,
Då skulle hon blifva hans maka;
Han tryckte så ömt hennes hand.

Och briggen den lyfte sitt ankar
Och seglade dagen därpå.
Och länge med drömmande tankar
Såg Anna dess färd på det blå.
De buktiga dukarne blänkte
Så hvita i vårsolens glans,
Tills snart han i fjärran sig sänkte
Bland skyarnes rodnande krans.

Sen dess hon så ofta allena
Gått ned till den vänliga vik
Och suttit i kvällstunder sena
Och lyssnat till vågens musik.
I drömmar hon vandrat på stranden,
När månen bak skogen gått opp,
Och blickat med längtan mot randen
Och skådat på stjärnornas lopp.

Och solen på fästet nu hunnit
Sju årsringar slå sedan dess,
Och somrar ha kommit och svunnit
Som skärens bevingade gäss.
Men Gustaf han syns icke vända
Tillbaka från främmande hamn,
Han tiger och dröjer — kanhända
Han sofver i böljornas famn.

Allena på höstliga stranden
Går Anna, i saknad försänkt;
Hur ofta med pannan mot handen
Hon suttit och grubblat och tänkt.
Hur ofta i kvällstunder bjärta,
Då solen sig svalkat i våg,
Hon gått där med längtande hjärta
Och underlig, drömmande håg.

Den sjuka flickan.

† Mot vårens ljusa tid det led,
Hvar dag allt högre solen skred.

Snart drifvans hvita vall var smält,
Och fritt låg jordens vida fält.

Mot stranden böljan lös och fri
Sjöng åter vårlig melodi.

Det knoppades i lund och skog,
Och lärkan glad i rymden slog.

Naturens lif med nyfödt hopp
Till fröjd och skönhet rikt steg opp.

Syrenen re'n i blomma stod
Och göt sin doft i luftens flod.

Men hennes hälsas röda ros
För alltid hade flytt sin kos.

I sängen blek hon satt och såg,
Hur våren kom i brokigt tåg.

Förr hade hon med lek och sång
Välkomnat denne mången gång.

Hon sprungit kring på äng, i dal
Och plockat blommor tusental.

I glada lekkamraters ring
Hon sväfvat lätt och fri omkring.

Men nu, af sjukdom tärd och blek,
Hon afstängd satt från vår och lek.

I början kändes det nog tungt;
Men nu slog hjärtat nöjdt och lugnt.

I Jesu hulda herdefamn
Hon funnit tröstens rätta hamn.

»Gråt ej min mor, gråt ej min far,
När jag från er till Jesus far.»

»I himlens land är ständig vår,
Och där den hvita skaran står.»

»Jag vill er båda möta där
Och alla, som jag älskat här.»

»Och hälsen söndagsskolan kärt,
Om Jesus där jag mycket lärt.»

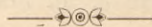
»Jag dör så nöjd, jag dör så glad,
Ty jag får vakna i Guds stad.»

Så talte hon till mor och far
Och tröst till deras hjärtan bar.

Och maj förgick — en junidag
Slog smärtans svärd sitt sista slag.

Hon låg så blek, en vissnad vår,
Med hvita sippor i sitt hår.

Men öfver dragen lyste än
Ett sken från barnens bäste vän.

Moderssorg.

Hon sofver nu, min flicka,
Och vaknar icke mer;
Hvart mina ögon blicka
Jag blott ett tomrum ser.
Min älsklings dyra minne
Mig följer, hvart jag går;
Bland sorgen i mitt sinne
Det likt en stjärna står.

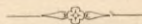
Nu vårens sippor späda
I många tusental
Så ljuft i dagen träda
Och smycka fält och dal.
Men, ack, min sköna blomma
Ej uppstår ur sin graf,
Fast vår och sommar komma
Med sol kring land och haf.

Min älskling! Aldrig glömm
Din mammas hjärta dig,
Hvar natt jag om dig drömmer,
Hvar dag du är hos mig.
Jag vill med blommor friska,
Dem mina läppar kysst,
Bestro din graf och hviska
Ditt namn i hjärtat tyst.

Ditt hvilorum har blifvit
En fridfull vallfartsort,
Där först det rätta lifvet
Lät upp för mig sin port.
Med sorgens kalk mig räckte
Guds nåd ett himmelskt hopp,
Din död mitt hjärta väckte
Utur dess världsdröm opp.

Fritt må min känsla strömma
Uppå din graf, min knopp!
Du skall utur dess gömma
Till evigt lif stå opp.
Vi återfå hvarandra
Hos barnens vän så huld
Och få med änglar vandra
I staden utaf guld.

Tiggarbarnen.

Det finns så många, många små,
Som sakna hem och stöd,
De få omkring i husen gå
Och tigga om sitt bröd.
De kanske ha en supig far,
En sjuk, förgråten mor,
Som inom kort ej mera kvar
Bland jordens sorger bor.

O lägg en bit i deras korg
Och tala mildt till dem,
Ty så du skingrar mången sorg
I deras mörka hem.
En beta bröd och blida ord
Som svar på tiggarns bön
Det är en sädd i bördig jord,
Hvars skörd blir rik och skön.

Fast trasor hölja dessa små
På denna dunkla jord,
De ha sitt urhem i det blå,
Så säger Herrens ord.
Och deras hvita änglar stå
I köket tyst med dem
Och se, hvad tiggarbarnen få
I korgen i ditt hem.

O barn, som har ett lyckligt hem,
När du ser dessa små,
Så ömka dem och älska dem
Och bed för dem också,
Och tacka Gud med känsla varm,
Att du ej har som de
En supig far, en moder arm,
Som ej har bröd att ge.

Svanen.

E mot den blånande oceanen
 Han drog, den luftiga karavanen,
 Hän öfver dalar och öfver fjällar
 I klara morgnar och sköna kvällar.

Till fria färder de voro födde;
 Och fjäderbrösten af längtan glödde
 Till solens länder, de evigt gröna,
 Med gyllne kuster och dalar sköna.

De sträckta vingarnes hvita segel
 Snart återglänste i hafvets spegel,
 Och fri, oändlig låg rymdens bana,
 Belyst från öster af dagens fana.

Hur skön på hafvet är soluppgången!
 Och hög och härlig hörs svanesången
 Från pilgrimsskaran mot solens lågor
 Utöfver svallande, blåa vågor.

Men se — der saktar en svan sin bana;
Hans ögon efter de andra spana,
Men loppet sjunker mot hafvets yta,
Där snart han synes helt ensam flyta.

Hans blick dock ännu med vemod hvilat
På syskonskaran, som stadigt ilar
Allt mer i fjärran, tills de försvinna,
Där haf och himmel hvarandra finna.

De äro borta. Den trötte svanen
Nu hvilat ensam på oceanen.
En vemodsklagan han sakta höjer
Och under vingen sitt hufvud böjer.

Så tyst han hvilat. Och dagens timmar
De gå till ända, och kvällen glimmar
Med purpurskimmer på svala vågen,
Och rymden mörknar kring himlabågen.

Men svanen ligger helt tyst och drömmer,
Snart natten honom i skötet gömmer;
Men drömmens hemlighet känner ingen:
Den göms med hufvudet under vingen.

Men solen åter ur östern hastar
Och stråleknippen kring hafvet kastar;
En morgonbris väcker böljesången —
Men än är svanen i drömmen fången.

Men hvad han drömmer det är en gåta,
 Dock — tyst! — det tycks, som han skulle gråta,
 Hans dröm kanhända är sorg och saknad —
 Dock se, nu ligger ju drömmarn vaknad!

Han lyfter hufvudet, lyfter vingen,
 Han ser omkring sig, men märker ingen —
 Blott hafvets ändlösa böljevimmel
 Sig breder ut under höghvälfd himmel.

Hans bröst af längtan sig vidgar mäktigt,
 Han lyfter hufvudet stolt och präktigt;
 Han simmar fram, så att vattnet stänker
 Kring fjäderbarmen, som snöhvitt blänker.

Hur skön är luften, hur frisk är vågen!
 Den vackre simmarn blir glad i hågen,
 På böljan pilsnabbt nu fram han skjuter
 Och af sin frihet och lycka njuter.

Det kval, som tyngde, är glömdt, begrafvet
 Med vemodsdrömmarne djupt i hafvet.
 På lyfta vingar ånyo svanen
 Glad t svingar fram öfver oceanen.

Mot soluppgången han riktar färden,
 En ensam ande ur pröfningsvärlden —
 Allena far han mot solens lågor
 Högt öfver svallande, blåa vågor!

Jakten.

En gång i skymningsstunden
Satt Mickel Räf på jakt
Bakom en sten i lunden —
Så har man för mig sagt.

Då hörde han i fjärran
Ett sällsamt ljud; han spratt
Och sprang att »åkerknarran»
Till aftonkost få fatt.

Men nu han fick att göra:
Bäst han mot öster sprang,
Fick han från väster höra,
Hur lätet hånfullt klang.

Så sprang han hela natten
Uti den vida trakt
Kring kullar, berg och vatten
Uppå sin vilda jakt.

När dagen ändtligt bräckte,
Han »rofvat» skåda fick,
Då sägs, han tungan räckte
Och sade med sin blick:

»O usling, om jag vetat,
Att du var störst i mun,
Jag efter dig ej letat
En endaste sekund.»

Men så det händer mången:
Man jagar världen kring,
När skatten sen är fången,
Så var det — ingenting.

Vid nitton år.

I en flickas minnesbok.

Ack, hur lifvet ler och hägrar
 För en mö om nitton år!
 Hoppet intet löfte vägrar,
 Lätt är molnet, som sig lägrar
 Utí lifvets glada vår. —
 Ack, hur lifvet ler och hägrar
 För en mö om nitton år,
 Allt i sol och knoppning står!

Blomma, blomma, unga tärna,
 I din brudgums blomstergård!
 Huldt dig lyse dagens stjärna,
 Må dig goda änglar värna,
 Hålla om din blomkalk vård. —
 Blomma, blomma, unga tärna,
 I din brudgums blomstergård
 Under goda änglars vård!

Må ej syndens sot få svärta
 Ned din liljas hvita glans!
 Världen gifver sorg och smärta,
 Slut dig nära Jesu hjärta,
 Det är bäst att vara hans. —
 Aldrig syndens sot skall svärta
 Ned den liljas hvita glans,
 Som i lif och död är hans.

O store Gud!

 store Gud, när jag den värld beskådar,
 Som du har skapat med ditt allmaktsord,
 Hur där din visdom leder lifvets trådar
 Och alla väsen mättas vid ditt bord;
 Då brister själen ut i lofsångsljud:
 O store Gud! O store Gud!

När jag betraktar himlens höga under,
 Där gyllne världsskepp plöja etern blå,
 Och sol och måne mäta tidens stunder
 Och växla om, som tvänne klockor gå;
 Då brister själen ut i lofsångsljud:
 O store Gud! O store Gud!

När jag hör åskans röst i stormen brusa
Och blixstens klingor springa fram ur skyn,
När regnets kalla, friska skurar susa
Och löftets båge glänser för min syn;
Då brister själen ut i lofsångsljud:
O store Gud! O store Gud!

När västanvindar susa öfver fälten,
När blommor dofta omkring källans strand,
När trastar drilla i de gröna tätten
Vid furuskogens tysta, dunkla rand;
Då brister själen ut i lofsångsljud:
O store Gud! O store Gud!

När jag i bibeln skådar alla under,
Som Herren gjort sen förste Adams tid,
Hur nådefull han varit alla stunder
Och hjälpt sitt folk ur lifvets synd och strid;
Då brister själen ut i lofsångsljud:
O store Gud! O store Gud!

När jag hör dårar i sin dårskaps dimma
Förneka Gud och håna, hvad han sagt,
Men ser likväl, att de hans hjälp förnimma
Och uppehållas af hans nåd och makt;
Då brister själen ut i lofsångsljud:
O store Gud! O store Gud!

Och när jag ser hans bild till jorden sväfv
Och göra väl och hjälpa öfverallt,
När jag ser satan fly och döden bäfva
För Herren i förklarad korsgestalt;
Då brister själen ut i lofsångsljud:
O store Gud! O store Gud!

När tryckt af syndens skuld jag faller neder
Vid Herrens fot och ber om nåd och frid,
Och han min själ på rätta vägen leder
Och frälsar mig från all min synd och strid;
Då brister själen ut i lofsångsljud:
O store Gud! O store Gud!

När slutligt alla tidens höljen falla
Och i åskådning byter sig min tro
Och evighetens klara klockor kalla
Min frälsta ande till dess sabbatsro;
Då brister själen ut i lofsångsljud:
Tack gode Gud! Tack gode Gud!

Var glad!

Min vän, du som går där med suckan och pust
Och klagar och knotar och tycker,
Det finns ingen vidare glädje här just,
Allt stinger och tröttar och trycker —
Ack, låt mig få sjunga en visa för dig,
Den kanske kan ha någon solglimt i sig,
Och då är ju skäl till att lyssna.

Tro mig, du kan sjelf samla ris till ditt bål
Och själf dig martera och plåga;
Det är ju bevisligt, att litet man tål,
När sinnet har råkat i låga,
Då talar man häftigt, ser allting förvändt
Och blifver så upprörd vid minsta som händt.
Mitt råd är: var stilla och foglig!

Du tycker kanhända, att andra ha fått
Det bättre än du här i världen,
Så går du och tittar mot höjderna blott
Och täres af afund på färden.
Men jag vill dig råda: se nedåt, min vän,
Här tusenden hafva det svårare än,
Du kunde ock hafva det sämre.

Men andra de blifva *bemärkta* så fort,
Trots måttlig förtjänst och förmåga,
Din vilja är god och ditt snille är stort,
Men det tycks ej komma i fråga,
Att *du* skall bli erkänd — ack, käraste vän,
Gå först bort och två dig, kom sedan igen
Och offra i stillhet din gåfva.

Du har ju i himlen en lefvande Gud,
Till honom lyft upp dina händer!
Lägg bort dina suckande, klagande ljud,
Ty lofvärdt är allt hvad han sänder.
Hur stjärnströdd är icke den mörkaste natt!
Se uppåt, så blifver ditt anlete gladt,
Ty hjälpen den kommer från Herren.

Sitt icke och grubbla på sorgliga ting,
Gräf ej efter ljus i ditt hjärta!
Kom, slut dig till syskonens jublande ring,
Nog finns det en tröst för *din* smärta.
Vår Jesus han är ju en mästare än
Att hjälpa och ställa till rätta igen
Och skingra de tjocknande molnen.

Så gå då ej här och häng hufvudet ner,
Liksom ingen hjälp finnes för dig.
Du kan blifva *salig*, hvad önskar du mer?
Den eviga glädjen tillhör dig.
Statt upp och var mån att få ut af ditt arf,
Och kan du ej sjunga, så kväd som en sparf
Och tacka den nådige Herren!

Höstvisa.

Det likar sig till höst: i skogen
Re'n sångens röster tystnat af,
Och tröskarns slaga hörs från logen,
En ringning lik på sommarns graf.
I hösträkt skifta jordens dalar;
En dödspsalm ljuder stämmingsfull
Igenom löfvens gula salar,
Som falla ned och bli till mull.

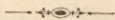
Mot fjärran fågeltågen draga; —
I rymdens lätta barn, farväl!
Mot stranden hafvets böljor klaga; —
I böljor, jag förstår er väl!
Bland vissna löf jag går och tänker
På all den fröjd, som ilat hän,
Och ser, hur höstens sol sig sänker
Bak skogens nakna, gula trän.

På hafvet spridda segel glida,
 Ett efter annat, för min syn;
 På böljans fält, det blåa, vida,
 De ila tysta bort mot skyn.
 Farväl, I seglare, jag anar
 I styren mot en vänlig hamn,
 Där någon älskling står och spanar
 Och väntar er med öppen famn.

Min längtans segel äfven ila
 Hän öfver höstens böljetåg;
 En fridfull hamn, en ljuflig hvila
 Min själ i hoppet vinka såg.
 Hur skönt, att bönens vingar bära,
 När blek står sommarns sista ros
 Och bladen falla fjärran, nära
 Och sångens fåglar flytt sin kos.

Fritt lägren er, I dimmor tunga,
 Fall gärna, jordens fågring, af!
 Än ha vi råd att sånger sjunga
 Och jubla öfver död och graf.
 Det kristna hoppet sätter vingar
 På själens längtan, hjärtats bön,
 Och glad vår lofsång ännu klingar,
 När jorden sofver under snön.

Till ett ungt brudpar.

Hur skön är bröllopsstunden,
Hur ljuf är livvets vår,
Då brudgummen förbunden
Med krönta bruden står,
Och hjärtan sammanlänkas
På frifödd kärleks bud,
Och ring och löften skänkas
För människor och Gud.

Nu myrträdets blommor
Och allt är sol och vår,
Den ljufva kärleks sommar
För edra dörrar står.
I hissen hoppets segel
Och sitten hand i hand,
När öfver hafvets spegel
Nu båten går från strand.

Må resan lycklig blifva,
Det är vår varma bön!
Må ingen storm få rifva
Ert segel bort på sjön!
I han ju den i båten,
Som stormen näpsa kan,
Och ägen stöd på stråten
I Jesus och hvarann.

Nu ingen af er ensam
Skall kämpa lifvets strid:
All nöd skall bli gemensam,
Så äfven fröjd och frid.
Till hjälp i lifvets möda
Gud mannen kvinnan gaf,
Och han skall henne stöda,
Att stängeln ej bryts af.

Så stödjén då hvarandra
I kärlek hvarje dag
Och söken städs att vandra
Till Frälsarens behag.
Må blodets lifsfärg stänkas
På dörrträén till ert bo
Och åt er båda skänkas
En huslig lyckas ro!

Må nåden öfverskygga
Ert kristliga förbund
Och bönen's dufvor bygga
Sitt bo i eder lund!
Ja, må de ofta svinga
Till himmelen med bud
Och alltid återbringa
Välsignelser från Gud!

Men lifvets stunder ila,
Och vårens glans förgår:
En full och ostörd hvila
Man ej i världen får.
En gång i himlar klara
Skall firas bröllofsfest,
Säll den, som *där* får vara
En glad och hvitklädd gäst!

Liten barnkammarvisa.

Solen matt på fästet skiner,
Himlen töcknig är och grå,
Genom rymden stormen hviner,
Sund och sjöar hvita gå.
Sommarn re'n sitt afsked viftat,
Dragit bort mot söderns ro,
Hösten inom kort har skiftat
Allt det lösa i hans bo.

Kommen, barn, det går ej längre
Hålla stånd mot höstens ras!
Det är bättre att bo trängre,
Skyddad utaf vägg och glas.
Hör, hur regnet slår mot rutan!
Ingen vänlig stråle ler;
Hoppfullt klinge likväl lutan,
Jag har roligt nog bland er!

Mina älskade små tärnor,
Ännu strålar lifvets vår,
Och en glans af Edens stjärnor
Uti edra ögon står!
Öfver edra lekars vimmel
Glädjens ljufva solsken ler,
Och ur molnfri, öppen himmel
Sväfva fridens änglar ner.

Jublen, leken gladt, förtroligt,
Mina kära flickor små!
När I fröjdens och han roligt,
Känner jag mig glad också.
Leken på er kammarmatta,
Jag tar gärna del däri,
Fast, tyvärr, jag ej kan skratta
Lika innerligt som I.

Skulle jag i hemmet sitta
Som en höstsky, grå och tung,
När jag ser er glädje spritta
Lätt som haren öfver ljung?
Nej, må alla sorger fara,
Lekens hjul gå lätt omkring,
Något roligt skall det vara
Här på jordens låga ring.

Dock jag tror, det blir omsider
 Allt för svårt, jag tröttnar re'n;
 Som en elefant jag skrider
 Tungt framåt på fyra ben.
 Leken blir för variabel,
 Ryttarinnor, vakten er!
 Annars »elefantens» snabel
 Lyfter er till golfvet ner.

Och i leken kräfves måtta,
 Annars blir den allt för yr.
 Klockan slår högtidligt åtta;
 Sömnens tid är äfven dyr.
 Kommen, barn, och låt oss sluta
 Dag och lek i Jesu namn:
 Bästa hvila lammnen njuta
 Är ju i sin herdes famn.

Sofven ljufligt, hjärteknoppar,
 Drömmen I, så drömmen skönt!
 Ännu inga malörtsdroppar
 Ut i lifvets kalk I rönt. —
 Vildt därute stormar hösten,
 Kall och töcknig tiden är,
 Och i arma mänskobrösten
 Hopas sorger och besvär.

Snart ock vägen till ert hjärta
 Sorgen hitta skall, men — mod!
 Mänskan lida bör sin smärta
 Tyst som klockan bär sitt lod.
 Ifrån Sion strålar ljuset
 Uti hoppets fönster klart,
 Och i rätta fadershuset
 Blir det gyllne tider snart.

Ansgarius.

När Österlandets morgonstjärna bräckte
 Och spridde klarhet på vår dunkla jord,
 I hedendomens natt låg nordens släkte
 Och rufvade på krig och brand och mord.
 Med våldets svärd i blodbestänkta händer,
 En röfvarhord, drog nordens folk omkring.
 Hvar altarsten, som krönte Sveriges stränder,
 Den var en gård åt Valhalls guda-ring.

Ut i den svarta vantrosnatten brunno
 Blott röda, hemska offereldars tal;
 Den högsta sällhet våra fäder vunno
 Var: dö i strid och gå till Odens sal.
 Hur mörk, hur vild låg ej den svenska stranden!
 Och drakskepp gingo utanför på vakt —
 Men Jesusstjärnan framgick klar på randen
 Och skingrade från öster mörkrets makt.

Men hvem bland kristendomens riddarskara
 Blef ljusets härold uti nordens natt?
 Hvem ville väl till »vikingarne» fara
 Med evangelii rika himlaskatt?
 Ansgarius, hell dig, du mästarns like,
 Du sköna stråle ifrån lifvets sol!
 Du redo var att buda till Guds rike
 Barbarerna vid jordens norra pol.

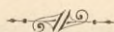
Du kom med kärlek i ditt varma sinne
 Och himmelskt solsken uti själ och blick,
 För Kristus lågade hvar kraft därinne,
 Och lifvets ord du spred, hvarhelst du gick.
 Du hatad blef; men det fördrog du gärna,
 Du hånad blef; men talte fridens ord.
 Hell dig, du ljusets klara gryningsstjärna,
 Du Kristi härold i vår höga nord!

Du kom i ringhet med din Herres lära
 Bröt upp, besådde hedendomens land,
 Som skördar gaf, dem vi med fröjd nu skära,
 Där tryggt vi bo uppå en upplyst strand.
 Hur tätt i Sverige skimra icke ljusen!
 Af Herrens kunskap landet snart är fullt;
 Det är ej långt emellan bönehusen,
 Och borta är den gamla hednakult.

Hell äfven er, I ädle män, som trängden
 Till nordens folk uti Ansgarii spår!
 I väg för ljus och kristlig bildning sprängden;
 Er stjärngrupp klar på minnets himmel står.
 Visst går ett släkte öfver edra grifter
 Och säger fräckt: »missionens nit far vill.» —
 Men desse män med sina otrosskrifter,
 Hvar stode *de*, om *I* ej funnits till!

I mörkan natt de ännu vandra skulle
 Och dyrka skuggorna i Valhalls slott.
 Det är just läran ifrån korsets kulle,
 Som ljus och bildning på vår strand har sått.
 Den läran skingrat hedendomens töcken
 Och gjutit frid i millioner bröst;
 Hon är vår eldstod genom lifvets öken,
 I lif och död vårt hjärtas bästa tröst.

Hell dig, Ansgar', du första kristna stjärna,
 Som ljuset spred på våra fäders strand!
 Hell äfven er, I män, som trädde gärna
 Uti hans spår till nordens kalla land!
 Hur tätt i Sverige skimra nu ej ljusen!
 Af Herrens kunskap landet snart är fullt;
 Det är ej långt emellan bönehusen,
 Och borta är den gamla hednakult.

Längtan.

Hur ofta mitt öga från jordlifvets oro
 Ser längtande upp till den stjärströdda kust!
 Och ägde vi vingar, hur glade vi foro,
 I bröder, dithän från all möda och pust.
 Ty sorger, bekymmer och strider
 Oss trycka bland skuggorna här,
 Men bättre och sällare tider
 Skönt vinka till mötes oss där.

Men ofta en bäfvan mitt inre vill fatta
Vid tanken på krafvet för inträde där,
Och löftenas stjärnor de glimma så matta,
Då vägen bland tvifvel och pröfningar bär.

Ack, Herre, skall en gång jag komma,
Förlossad från oro och kval,
Dit upp, där du samlar de fromma
I kärlekens strålande sal?

Dock vike allt tvifvel, all orolig klagan,
Hvad Herren har lofvat, det håller han visst!
Och just under korset och nöden och agan
Skall fostras den ande, som vinner till sist.

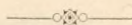
Försoningens blodstömmar röda
Med rening, förlåtelse, tröst
Från Lammet på Golgata flöda
Till bedjande, troende bröst.

Så fattar jag åter min harpa och sjunger
Med hopp om de fröjder, som vänta på mig;
I himmelen finns hvarken törst eller hunger,
Ej synden och döden där infinna sig.

Re'n glödande längtan mig bränner
Till hemlandets härliga strand,
Där änglar och jublande vänner
Mig möta med palmer i hand!

O tindren, I stjärnor, I glänsande vakter,
 Som gån uppå post kring den gyllene borg!
 Snart far jag förbi edra strålande trakter
 På hemlof från världen, dess strider och sorg.

Ack, saliga hopp, som förgyller
 Min utsikt kring dalar och höjd
 Och hela min varelse fyller
 Med jublande sällhet och fröjd!

Åldringens afton.

Med grånadt hår och böjd till skörd
 Jag stapplar fram vid stafven.
 Med lifvets stora innebörd
 Min dag sig närmar grafven.
 Min blick blir skum, mitt sinne slött:
 Det slocknar ut på härden.
 Jag vill gå hem, ty jag är trött
 Och mätt på allt i världen.

Men medan minnet än finns kvar,
Jag ödmjukt vill betänka
Den myckna nåd, som Herren har
Mig, arme mask, fått skänka.
På tusen kärleksrika sätt
Sin godhet han bevisat,
Fastän, tyvärr, jag icke rätt
Har honom därför prisat.

Han burit mig uti sin famn,
Fast jag det ej förtjänat,
Och när jag bedt i Jesu namn,
Han ej min bön förmenat.
Långt mer än jag har kunnat tro,
Han nådefullt mig sände.
I hans beskärm jag har fått bo
Med allt mitt lifs elände.

När syndens vågor brusat svårt
Och otron velat snärja
Och motgångsvädren legat hårdt
Emot min svaga färja —:
I nödens värsta, mörka väkt
Jag hört hans röst i fjärran
Och jublat — fastän nyss förskräckt —
I anden: det är Herran!

De sätt, hvarpå jag alla år
Fått Herrens godhet röna,
De äro fler än mina hår
Och himlens stjärnor sköna.
Jag sett, att Gud kan styra allt
Till sina planers fromma;
Mitt syndalif han gjorde salt
Och världens fröjder tomma.

Jag minns en tid, då hjärtat brann
Af sådan lust till världen,
Att aldrig jag mig mättad fann
Utaf den usla flärden.
Men nu jag därpå blifvit nöjd
Och mätt och storbelåten:
Min rygg jag länge vändt med fröjd
Åt all den tomma stäten.

En syn jag genom fönstret ser,
Hvars innebörd jag vördar:
I väster skrider solen ner
Bak rika, gyllne skördar.
Med mogna frukter träden stå,
Och härlig är azuren.
O att min dag fick kvällas så
Som dagen i naturen!

Hur fort min tid sitt solhvarf gått,
När nu jag blickar åter!
Jag glads åt mycket; *nu* mig blott
Ger fröjd, att Gud förlåter.
Jag lidit mycket; snart är glömd
All oro och all smärta,
Ty inom kort jag hvilar gömd
Med kallt och brustet hjärta.

Farväl, farväl med världens larm
Och tidens sorl och vimmel!
Som svalan på en fönsterkarm,
Med blicken mot Guds himmel
Min själ nu sitter bidande
Att fri och glad få ila
Från jordens nöd och lidande
Till evig frid och hvila.

Vissna löf.

Därute håller hösten gny
 Och vissna löf med vinden fly
 I flockar emot rutan.
 Där prassla de mot lampans ljus,
 Som om de ville låna hus,
 Och därför tog jag lutan,
 Ty tanken föll på andra blad,
 Som ej ha någon säker stad. —
 Ja, tanken föll på andra blad,
 Som ej ha någon säker stad.

Hur mången själ i denna tid
 Har icke mist sitt sinnes frid,
 Sitt hjärtas tro och fäste!
 Ack, tusen, tusen irra kring,
 Som icke tro på någonting,
 Likt fåglar utan näste.
 Hvert skola dessa tusen gå,
 När livvets höstnatt faller på? —
 Hvert skola dessa tusen gå,
 När livvets höstnatt faller på?

Nu skämta de i glada lag
Och dyrka blott sitt eget jag
Med sina lösa tankar.
Men säg, när lifvets stormar gny,
Hvart skola dessa arma fly
Och fälla hoppets ankar?
Hvar skola de få ljus och hopp,
När grafvens mörka port slås opp? —
Hvar skola de få ljus och hopp,
När grafvens mörka port slås opp?

O vissna löf, som döden kysst
Och nu med vinden prasslen tyst
På fönstret sent i natten!
Jag vill af er den lärdom ta,
Att jag hos Gud min själ skall ha,
Då slipper jag i natten,
En fridlös vålnad, irra kring
Bland dem, som trott på ingenting —
En fridlös vålnad, irra kring
Bland dem, som trott på ingenting.

Låt oss glädja de små!

Hvilken som mottager ett enda
sådant barn i mitt namn, han mottager
mig. Matt. 18: 5.

Låt oss glädja de små,
Låt oss göra för dem,
Hvad vi kunna till högtidens frid!
Många trasiga gå,
Bo i fattiga hem
Och ha mörkt uti julljusens tid.

Låt oss glädja de små,
Låt oss samla dem opp
Utur kojor och gränder och vrår!
Låt oss bjuda dem på,
Så till själ som till kropp,
Någonting, som dem fröjda förmår.

Låt oss glädja de små;
De ha ingenting gjort,
Som kan kyla vårt hjärta för dem.
Och små barnhjärtan slå
För det minsta så fort,
Och de ila så tacksamma hem.

Låt oss glädja de små,
Som det passar sig bäst
För en hvar i sin bygd och sin stad!
Tänd en gran eller två,
Bjud dem in på en fest,
Tacka Gud och var strålände glad!

Låt oss glädja de små,
Ty de äro ju *hans*,
Som i armodets krubba man fann.
Och han sagt oss också:
Mer än guld, mer än glans
Är att älska de små såsom han.

Låt oss glädja de små,
Ty Guds rike ju är
Midt ibland oss med barnskaran blid.
Deras änglar än stå
Sina skyddslingar när
Omkring granen i julfestens tid.

Låt oss glädja de små,
Låt oss fröjdas som de
Och med herdarne tacksamt och gladt
Nu till Bethlehem gå
För att Frälsaren se
I den strålande, heliga natt!

Låt oss glädja de små
Och som barn stämma in
I de glänsande skarornas sång!
När för tronen vi stå,
Med ett lättare sinn'
Få vi sjunga vår julsång en gång!

Vid årsskiftet.

Jag stod på kustens brant och såg,
Hur hafvet sände våg på våg
Med sorl och brus mot stranden.
Långt borta öfver blånad ban
Där flög en vingad karavan,
Som snart försvann vid randen,
Där molnen som små hvita lam
I solnedgången summo fram.

Den synen grep med makt min själ,
Hon rörde sig — jag minns det väl —
Som fågeln uti buren,
När frihetslängtan vaknar till,
Och han vill ut och slå sin drill
Uti den blå azuren. —
Men stoftets tunga kedja höll,
Och fången uti *drömmar* föll.

Är ej vårt lif flyttfågeln's likt,
När mot ett mål, som hägrar rikt,
Han oupphörligt hastar?
Och tiden sina böljors tal,
Än lätt, än hårdt med fröjd och kval
Mot evigheten kastar,
Allt medan dagens sol går ner,
Där klockans slag ej tona mer.

Hur växlingsrik är tidens stråt:
I dag är fröjd, i morgon gråt,
Hvad skuggor och hvad dagar!
Än är vår himmel ljus och blå,
Än nödens moln däröfver gå,
Vår rika utsikt magrar.
Ack, stundom klagar känslans haf
Som Israel vid Moses graf.

Men pris ske Gud för hvarje dag
Och hvarje pröfnings böljeslag,
Som oss mot hemmet drifver;
Den sorg, som för oss nära Gud
Och lär oss lydnad för hans bud,
Vår framtids glädje blifver.
Är resan svår, blir hamnen skön,
Och efter regn blir jorden grön.

Sörj måttligt, om din rosegård
För tidig frost och kyla hård
Sin glans och fägring mister.
Sörj måttligt, när de spröda band,
Som binda dig vid denna strand,
Ett efter annat brister.
Det finns i lifvets storm en hamm,
Den heter: Jesu Kristi fann.

När vårens sköna blommor dö,
Och sommarns fägring höljs i snö
Och höstens dimmor falla;
I Jesu fann är sol och vår
Och salighet i dag, i går
Och rum och hopp för alla.
Säll den, som der sin fristad fått,
Han har det lyckligt, tryggt och godt!

Nyårsklockan.

Ring, nyårsklocka, klämta
Kring haf och strand och skog,
Ty nyss det gamla året
Sin tunga dödssuck drog.

Ring med den gamla tiden
All gammal surdeg ut,
Och nya, rena tankar
I våra hjärtan gjut!

Ring ut allt otrosmörker,
Som rufvar på vår jord,
Och alla döda former
Och månglarenas bord!

Ring ut hvart blytungt minne,
Hvart moln, hvar bitter sorg,
Som stänger själar inne
I dysterhetens borg.

Ring ut allt kif och högmod,
All lögn, all lumpen flärd,
Ring ut hvar synd, som härjar
Och törnbesår vår värld!

Ring ut de vilda drömmar,
Som släktet yrar af!
Ring böljorna till hvila
På samhällslifvets haf!

Men ring, du nyårsklocka,
Ring in med glada ljud
Ett år med friska fläktar
Från himmelen och Gud!

Ring in en vår af kärlek
I alla frusna bröst,
Och gjut i sorgsna hjärtan
En öfverjordisk tröst!

Ring in en högre anda
I syften och begär,
En påskhögtid, som väcker
Allt godt som slumrar här.

Ring in Guds bröllopsbjudning,
Om möjligt, i hvar själ,
En dag med andlig frihet
För hvarje syndens träl.

Ring, ring, du nyårsklocka,
Kring haf och strand och skog!
Ring ut hans namn i världen,
Som till försoning dog!

Vinternatten.

Hur härlig är Guds himmel
I nordisk vinternatt!
De klara stjärnors vimmel
Upplyser rymden gladt.
I magisk silfverdimma
Syns skog och höjder stå,
Och hvita skyar simma
Som drömmar i det blå.

Den bleke månen målar
Högtidligt nattens hus,
Och Vintergatan strålar
Med millioner ljus.
Ack, finnes väl på jorden
Mer härlig syn att se
Än natten uti norden,
Då alla stjärnor le!

Allt är så tyst och stilla,
Högtidligt, underbart.
Hvad drömlig, ljufilig villa:
Allt tycks så ljust och klart;
Och likväl gåtor gömma
Sin växlande gestalt,
Och hemligheter drömma
Förborgadt djupt i allt.

I hvita svepekläder
Tycks jorden stå som lik,
Och andevärlden träder
Med underbar mystik
För själens aningssinne,
Och längtan osägbar
Uppstiger varm därinne
I natten tyst och klar.

Det är, som ville anden
Ur stoftet svinga sig
Och söka bortom randen
Den glansbegjutna stig,
Där tanken mer ej krälar
I skymning, tvång och grus,
Men frälsta syskonsjälar
Sig bada helt i ljus.

I nattens tystnad stiga
Så många minnen opp,
Och känslor underliga
Gå genom själ och kropp,
Vi höra liksom suset
Af evighetens ström
Och se i stjärneljuset,
Att lifvet är en dröm.

Ty mot den mängd äoner,
Som stjärnorna sett slut,
Och mot de världscykloner
De alla härdat ut,
Hvad är mitt lif på jorden?
En skugga blott, en fläkt
Och likväl är jag vorden,
Med gudomen i släkt.

Ty i min själ sig spegla
Odödliga begär,
Och mina tankar segla
Förbi hvar stjärna där.
Min längtan frihet drömmer
Likt blomman i sin knopp,
Och i mitt sköt sig gömmer
Ett evigt, himmelskt hopp.

Jag ser i tron en stjärna,
Som Herren Gud har satt
Att lysa och att värna
Sitt folk i jordens natt.
Jag ser en himmelsbrygga,
Som öfver svalget står,
Där gå de själar trygga,
Som följa stjärnans spår.

Den sköna andestjärnan
Är världens bästa ljus
Och sanningen och kärnan
I alltets stora hus.
Dem henne troget följa
Ej mörkret griper fatt,
Hon delar Jordans bölja
Och dödens dystra natt.

Mot höga, ljusa öden,
Mot under utan tal
De gå i morgonglöden
Till bröllopssmyckad sal.
I kronor och i palmer
De byta kors och svärd
Och sjunga segerpsalmer
I salighetens värld.

Hur härlig är Guds himmel,
Hvad sång, hvad fröjd, hvad ljus
Bland sälla väsens vimmel
I härlighetens hus!
Allt ligger uppenbaradt,
Allt skönt, odödligt ler
I skenet, som förklaradt
Från tronen strömmar ner.

Bed och arbeta.

V ar gärna glad, då du är ung,
 Och lek och fröjdas, le och sjung
 Som vårens glada lärka!
 Men glöm ej bort, att tidig bön
 Gör lifvets morgon dubbelt skön
 Och skall i hjärtat verka
 Ett himmelskt lif, hvars späda knopp
 Utvecklas under årens lopp.

Kom ock ihåg, att ej vårt lif
 Skall uti lekars tidsfördrif
 Sin bästa kraft föröda;
 Förutan idoghet och vård
 Bär icke åkermannens gård
 En god och ädel gröda.
 Hvar nyfödd kraft, en himmelsk skärf,
 Bör sättas om i nyttigt värf.

På snabba vingar tiden flyr.
Vak upp med fröjd, när dagen gryr,
Att pliktens fordran fylla!
En verksam morgon under bön
Skall, lik en soluppgång på sjön,
Din utsikt skönt förgylla.
Förhoppning, hälsa, fröjd och ro
I idoghetens hyddor bo.

Hvad ljuflig trefnad i det hem,
Där flit och ordning satt hvar lem
Att någon syssla sköta!
Där barnen tidigt börja få,
Där växer kraften hos de små,
Tills större mödor möta.
Där fliten svettas, välstånd bor,
Där lättjan härskar, ogräs gror.

Som, efter sommarregnets bad,
I solens strålar skogens blad
Slå ut af friska safter:
Så, under hvarje hvilans natt,
Naturen skänker oss en skatt
Af pånyttfödda krafter.
Hvad vinst du med den skatten gör,
Det skall du en gång svara för.

Arbeta under dagens lopp,
 Sätt till Guds nåd och ord ditt hopp;
 Och när han dig välsignar,
 Glöm ej att dela ut med fröjd
 Till den, som under bördan böjd,
 I nöd och armod dignar.
 Det saligare är att ge,
 Än att om hjälp behöfva be.

Om pröfningar och nöd dig nå,
 Och himlen, från att vara blå,
 Sig klär i sorgens slöja,
 Förtvifla icke, tänk då ej:
 »Nu blir det alltid mörkt» — o nej,
 Snart solen skall sig höja.
 Är vinden mot, är vinden med,
 Se stadigt uppåt, verka, bed!

Säll den, som efter dagens id
 Står bedjande i kvällens frid,
 Med fullgjordt värf tillrygga!
 När han, af lifvets mödor trött,
 På hvilans läger somnar sött,
 Då änglar öfverskygga
 Hans bädd med hvita vingars snö,
 Och säll han får i Herren dö.

Kyrkogården.

Stilla skrider solen ner;
Kring de korsbegrönda tjällen
Gjuts ett dämpadt sken i kvällen,
Slocknande allt mer och mer.

Hvilande från dagens id
Slumrar här ett stilla släkte,
Hvilkets krafter döden bräckte
Efter heta smärtors strid.

Vårens knoppar, sommars prakt,
Höstens skördar, böjda, mogna,
Fiender och ömt förtrogna
Döden här tillhopa lagt.

Spridda vandrare du ser,
Som strö blommor, hvita, röda,
Som en gård åt kära döda,
Dem de ha mäst bädda ner.

Sammanvarons tid är slut;
Dystra minnen, glada minnen
Strömma genom sorgsna sinnen,
Bryta sig i tårar ut.

Dagen släcker tyst sitt ljus;
Kvällen sveper skuggig slöja
Kring de sörjande, som dröja
Ibland grafvar, kors och grus.

Stör dem icke! Denna stund
Är en helig stund i tiden,
Då kanske den rätta friden
Speglar sig i själens grund.

Ty vid lifvets utgångsport
Bleknar världens flärd och vimmel,
Och Guds sälla, sköna himmel
Strålar mer, än förr han gjort.

Kanske skall i sorgsna bröst
Tron och bönen nu sig tända,
Själén villigt örat vända
Till den gode herdens röst.

Kanske vakna nu beslut,
Vattnade med bön och tårar,
Hvilka skola väcka vårar,
Där ej rosorna dö ut.

Kvällens stjärna stilla går
Fram på himlens fäste höga
Lik en stråle från det öga,
Som ser ned i alla vrår.

Snart skall du ock bäddas ned
Här vid dina dödas sida
För att Kristi dag förbida —
Bøj dig, bøj dig djupt och bed!

Tiden är kort.

Hur tiden flyr! Dag efter dag
Går tyst och hastigt bort,
Och klockans knäpp och hjärtats slag
Förkunna båda samma lag,
Att livvets dag är kort.

O, må vi då med helig id
Begagna hvar minut
Och utså under bön i frid
En sådd, som efter livvets strid
Oss bringar fröjd till slut!

Pilgrimens svanesång.

Re'n släcks min dag, och aftonrodnans skimmer
 Blott flämtar matt på bleka aftonskyn.
 En mystisk kyla hjärtat re'n förnimmer,
 Det kvällas: skuggan växer för min syn.
 Min dag på jorden med dess skilda skiften
 Nu sjunker som en vissnad krans på griften,
 Och hjärtat gömmer blott en melodi,
 Som tonar matt: det är förbi — förbi.

Mitt lif svann bort. På hoppets lätta vingar
 Det flög omkring uti min glada vår;
 Men verkligheten ej till mognad bringar
 Den gyllne skörd, som hoppet förespår.
 Sen dess mitt hjärta har för mycket svärvat,
 Men icke allt har det till himlen närmat.
 Ack, mången snara vardt jag fångad i,
 Men Gud ske lof, det är förbi — förbi.

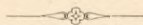
Hvad är förbi? All jordens fröjd och lycka
 Och all dess sorg och smärta äfvenså.
 Farväl hvart hopp, jag fått i fannen trycka!
 Farväl hvar ros, jag såg vid vägen stå!
 Ack, ofta ormar dölja sig inunder
 De skönsta rosorna i lifvets lunder;
 De gifva sår med bittert gift uti,
 Men Gud ske lof, det är förbi — förbi.

Hvad är förbi? Den tiden är förgången,
 Då jag var borta, ett förloradt barn.
 Min själ låg under världens väsen fången,
 Min håg satt fast i syndens tusen garn.
 Vål är det sant, att jag därinne känner
 Än mycket ondt, som själ och ande bränner,
 Och sjukt är fängelset, de bo uti,
 Men allt det där är snart förbi — förbi.

Hvad önskar jag? Ack, intet mer jag önskar
 Än med Guds folk en evig glädje få;
 Att komma dit, där Paradiset grönskar
 Och sälla skaror inför Lammet stå;
 Att slippa undan syndens dom och smärta
 Och, fullt försonad, falla till Guds hjärta
 Och, ifrån lifvets tusen mödor fri,
 Få sjunga glad: det är förbi — förbi.

Hvad vill jag mer? Blott bli som lammet bergadt
 I herdens famn, som läker alla sår.
 Det finns ett haf, ett strandlöst, purpurfärgadt,
 Midt på det hafvet korsets fyrbåk står.
 Där dog Guds Lam, som frälste publikanen,
 Där vill jag dö och sjunga än som svanen,
 När hjärtat brister och min själ blir fri:
 Gud vare lof, det är förbi — förbi.

Ej än.

Ej än, men snart din bön får svar
 Och gåtan ligger löst och klar.
 Bak molnens vägg går solen opp
 Och kröner med sin glans ditt hopp.

Ej än, men snart ditt hjärtas *ack*
 Skall byta sig i fröjd och *tack*,
 Blott du i tron vid korsets fot
 Förlåtelse och kraft tar mot.

Ej än, men snart skall du få se
Odödlighetens nejder le,
De sköna praktuppfyllda land,
Som vinka bortom Jordans strand.

Ej än, men snart skall otrons hän
Dö bort som forsens fjärran dån,
Och gyllne himlaharpors slag
Förkunna andens segerdag.

Ej än, men snart din lefnads slup
Passerat nödens sista djup
Och glider in i sollyst hamn,
Som barnet i sin moders famn.

Ej än, men snart är vakan slut,
Och smärtan, domnad, fällt sitt spjut —
Från lidande och synd och sorg
Har anden gått till Faderns borg.

Ej än, men snart din bönesådd
Skall stå i skön och vårlig brodd,
Och rikt ditt enkla vittnesbörd
Skall sätta frukt och bringa skörd.

Ej än, men snart din tysta gärd
Af kärlek i den kalla värld
Skall locka fram en tacksam ros —
När vinterns drifvor gått sin kos.

Ej än, men snart skall hvad du gjort
I *minnets* ljus bli rikt och stort,
Och bättre skall du bli bedömd,
När i din graf du hvilar gömd.

HÖGTIDS- OCH BIBELSÅNGER.

DOGTRE-OG BIERLÅNEN

Tröst.

 må min harpas ljud
 Med milda toner strömma
 Och bära fridens bud
 Till hjärtan veka, ömma,
 Som blöda bort i kval
 Och sorger utan namn
 Och uti lifvets dal
 Ej funnit glädjens hamn.

En ljuflig, himmelsk tröst
 Slår genom själens strängar:
 Jag hör min herdes röst
 Från Edens sköna ängar.
 Han kallar mig till sig
 Med kära, ljufva namn
 Och öppnar nådelig
 Sin evigt hulda famn.

O hindra ej mitt lopp,
Jag vill till honom ila
Och ande, själ och kropp
Uti hans sköte hvila.
Så långt som tider nå,
Ej finns en sådan tröst
Som den att hvila få
Vid Jesu helga bröst.

Farväl, farväl med allt,
Som syndens flärd förgyller!
Min frälsares gestalt
Min själ med sällhet fyller.
Hur helig, ren och skön,
Hur mild och underbar!
Jag sjunker ned i bön,
Min själ ej uttryck har.

O må min enkla sång
För kvalda själar klinga
Och under tidens tvång
En glädjens solglimt bringa!
En fristad, fri och skön,
Vid korset bjuds enhvar.
Kom, själ, och hvila rön
Vid Jesuskällan klar!

Advent.

Det susar genom lifvets strid
En fläkt af himmelrikets frid,
En kör af harpotoner.
En aning fyller hvarje bröst,
Och stilla ljuder Andens röst
I jordens alla zoner:
O mänsklighet, ställ dörr'n på glänt,
Det är advent, det är advent!

Han kommer, människones son,
Ur Faderns rike fjärran från
Och gästa vill vår boning.
Han kommer ned till jordens grus
Med himlens kärlek, nåd och ljus
Och bjuder oss försoning.
Ett sken sig re'n i öster tändt:
Det är advent, det är advent.

Hur hög, hur ljus är ej hans gång!
 Han kommer vid en jubelsång
 Från Salems harpor klara.
 O, trogna hjärta, öfver dig
 Re'n hvita vingar sänka sig
 Att skydda för all fara.
 Det är blott för-bud, som han sändt:
 Det är advent, det är advent.

Han kommer ljuflig, vit och röd,
 Som junisol i morgonglöd,
 Och hälsar huld de sina.
 Låt upp, o själ, ditt tempelhus,
 Och låt hans rika, falla ljus
 In i dess fönster skina.
 Din bön uppstige oafvänt:
 Det är advent, det är advent!

Nu fröjdas, himmel, gläds, du jord,
 Han kommer, lifvets ljus och ord,
 Att lossa sorgedoken!
 Han kommer, att dig föra hem,
 Du lidande och trötta lem,
 Som har ditt namn i boken.
 Din nöd sig snart i sällhet vänt:
 Det är advent, det är advent.

Julnatten.

 helga julenatt! O sköna stund i tiden,
 Då Sions gyllne ros slog upp bland stoft och grus,
 Då Frälsaren kom ned till jordens barn med friden
 Och nattens mörker bröts af Efratsstjärnans ljus!
 O underbara natt, då hvita skarors röster
 Besjöngo himlens nåd inunder klarnad päll
 Och Jesu stora dag rann opp med frid i öster
 Och spred sin milda glans kring fromma herdars tjäll!

Nu dagen har gått fram, den vidt kring världen flamar,
 Och evangeliï ord snabbt spridas ut och gro.
 Det ljusnar mer och mer bland jordens folk och stammar,
 Och storm och vågor gå vid krubban ljuft till ro.
 I fattigdomens hem, i slottets gyllne salar,
 Besjunges Jesu namn vid tända högtidsljus.
 Hvar nytänd julegran om barndomsvännen talar
 Och om den fröjd, som bor uti Gud Faders hus.

Ja, ära vare Gud, med änglarne vi sjunga,
 En Frälsare är född åt oss i Davids stad!
 Stäm in och prisa Gud med glad och tacksam tunga!
 Nu himlen fröjde sig, och jorden vare glad!
 Nu juble alla folk och alla världens länder,
 I kojor och palats, i söder och i nord!
 Stäm in, du barnavärld, och gläds och klappa händer,
 Ty äfven för de små är dukadt nådens bord!

Jesus.

Jesus! Jesus! O det ordet
 Klingar ljuft som änglasång.
 Det är för mitt hjärta vordet
 Lifvets friska vattusprång.

Det är stjärnan på min himmel,
 Som mig lyser ljus och glad
 Genom världens flärd och vimmel
 Hem till Sions nya stad.

Det är hjärtats borg och fäste
Under svår och stormig tid,
Det är sparfvens varma näste,
Där han kvittra får i frid.

Det är trogna herdefamnen,
Som hugsvalar evigt ömt,
Det är säkra, sälla hamnen;
Mången där för storm sig gömt.

Jesus! Jesus! Himlens klocka
Har ej högre namn att slå,
Ingen ängel fram kan locka
Härligare ton än så.

I det namnet skola böjas
Alla, alla knän en gång.
Till det namnets lof skall höjas
Evighetens segersång.

Dyra namn, o må du klinga
På min lefnads pilgrimsfärd
Och mig ljufva budskap bringa
Från den sköna himlens värld.

O må du min själ bevara
 Under tidens nöd och tvång
 Och må du mitt örngått yara,
 När jag somnar hän en gång.

Må jag sedan säll uppväckas
 Vid det namnets lifsmusik
 Till den dag, som ej kan släckas,
 Men på fröjd och sång är rik.

Betlehems martyrerna.

»En röst höres i Rama, mycken gråt och
 jämmer; Rakel begrät sina barn och ville icke
 låta trösta sig, ty de vore icke mer. Matt. 2: 18.

Såg du, en junimorgon skön
 En grupp af späda knoppar,
 Som stod där ljuflig som en bön,
 Bestänkt med daggens droppar?
 Hur skönt log ej ur hvarje knopp
 Mot solens glöd ett himmelskt hopp!

Så ljuft, så huldt i moderssköt
De små martyrer logo. —
Ett menlöst blod Herodes göt,
Hur grymt hans böddlar slogo
De späda, hvita lammens tal;
I Rama höres gråt och kval.

I Rama höres klagoröst
Och modershjärtan brista,
Och tårar strömma utan tröst
På små martyrers kista;
En bitter afunds frostnatt hård
Har härjat vårens rosegård.

Ve dig, Herodes! Detta blod
På unga offers bårar
Och denna heta, strida flod
Af mödrars hjärtetårar
Likt eldregn skola samla sig
Och evigt falla öfver dig.

Ja, ve enhver, som hård och kall
Blott på *sin* framgång tänker,
Och i sin afunds lava-svall
Sin nästas välfärd dränker!
Ve den, som för att storhet nå
I stoftet trampar ned de små!

Men lugnen eder, önna bröst,
 I mödrar, hämmen smärtan.
 Den tanken gjute riklig tröst
 I edra sorgsna hjärtan:
 I hafven bragt Guds Lam en krans
 Af rosens glöd och liljans glans.

Som vårens lärkor i det blå
 De spådas andar sjunga.
 Och när på jorden bålen stå
 Och bödelssvärden ljunga,
 De *stegra* sin musik i skyn —
 Då klarnar skönt martyrens syn!

När Kristi skara säll och glad
 I himlens salar träder,
 En liten trupp från Davids stad
 I hvita, röda kläder
 Går främst och höjer lofvets ton
 Inför Messias' gyllne tron.

Då hörs ej mera klagoröst
 I Jesu Kristi kyrka.
 Med lätta, glädjefyllda bröst
 De frälste Herren dyrka.
 I hvita mantlar släkten står,
 Omsusad utaf lifvets vår.

Nikodemus.

Men det var en man af fariséerna, som hette Nikodemus, en af judarnes rådsherrar. Denne kom till Jesus om natten. Joh. 3: 1, 2.

När natten tändt sin stjärnekrans,
Och månen spred sin bleka glans,
Och Sions stad i slummer låg,
Då gick han ut med fridlös håg.

Blott följd af vindens tysta sus,
Han kom till timmermannens hus;
Af mänskogunst och fruktan svag
Han räddes gå på ljusan dag.

Af djupa, inre frågor tärd,
Han söker tröst från himlens värld;
Hans eget visdomsljus så matt
Förmår ej skingra själens natt.

Och så vardt honom ordet tydt:
Du måste blifva född på nytt,
Om du vill se Guds rike här
Och bo inom dess portar där.

Och korsets ord och fridens ord
Vardt utsådt i hans hjärtas jord;
Och lifvets ljus med evig tröst
Blef tändt i fariséens bröst.

Och innan morgonrodnans färg
Sin purpur stänkt på templets berg,
Och medan staden drömde än,
Gick Nikodemus hem igen.

Och ingen visste, hvad han gjort;
Han satt i rådet med allt fort,
I de rabbiners lärda lag
Som förr man honom såg hvar dag.

Men när satiren, lömsk och fin,
Om Kristus hörs i Sanhedrin,
Och när med plumpa ord och hån
Man skymfar människones son;

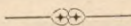
Då fylls hans bröst med sorg och harm,
Och hjärtats känsla stiger varm,
Hans själ välsignar Kristi namn
Och drömmer sig uti hans famn.

Den goda säden, hemligt sådd,
Än skjuter blott en osedd brodd,
Men snart i blom den ut skall slå
Och fram i ljusa dagen gå.

Till sist, när Kristus läggs i graf,
Då kastar Nikodemus af
All tvekan och går dristigt fram
Med kärleks hyllning åt Guds Lam.

Ty ännu intet ljus blef tändt
Att stå förborgadt oafvänt;
Hvad tyst i nattens kamrar sker,
Snart hela världen vet och ser.

O är ock jag väl född på nytt?
Har syndens natt ur hjärtat flytt?
Skall jag få se Guds rike här
Och bo inom dess portar där?

Synderskan.

Och se en kvinna i staden, som var en synderska, då hon förnam, att han satt i fariséens hus, tog hon en alabasterlaska med smörjelse och ställde sig bakom honom vid hans fötter, gråtande, och hegynste väta hans fötter med sina tårar och torka dem med sitt hufvudhår. Luk. 7: 37, 38.

Förvissnad låg hvar nöjets ros,
Blott taggar funnos kvar,
Och hopp och skönhet flytt sin kos,
Och ångern hjärtat skar.

Hon nyktrat till från syndens rus,
Från lustans usla bal
Hon går till fariséens hus,
Tryckt under skam och kval.

Döm henne mildt, skärp ej din röst,
Hon dömt sig sjelf i dag;
Hon djupt är träffad i sitt bröst
Af helighetens lag.

Om gråt och ånger stode bi
Att aftvä syndens skuld,
Helt säkert hon sig köpte fri
Med bättringstårars guld.

Men ack, hon kan ej ren sig två,
Ej ändra hvad hon gjort,
Som »synderska» hon måste gå
Till nådens helga port.

Hvad namn i folkets mun hon bär,
Ej kränker henne just.
Hon vet, hur djupt hon sjunken är,
Ett vrak på syndens kust.

Hon är en fridlös syndaträl,
Med hjärtat fullt af kval,
En fläckad, fallen, vilsen själ,
Långt, långt från himlens sal.

Hon nalkas Jesus tyst i bot
Och brister ut i gråt,
Och inom kort är mästarns fot
Af hennes tårar våt.

Men rädd, att med sin känslas ström
Hon fläckat har Guds Lam,
Sitt hår hon tar och torkar öm
Hans fot från jordens damm.

Döm henne mildt, skärp ej din röst,
Hon dömt sig sjelf i dag;
Hon djupt är träffad i sitt bröst
Af helighetens lag.

Väl är det sant, hon kom helt nyss
Från syndalifvets draf;
Men det var ingen judaskyss
Hon Jesu fötter gaf.

Hos henne finnes intet delt
Och intet vankelmod;
Hon ger sitt hjärta fullt och helt
Med sina tårars flod.

Du hårda lag, drag in ditt spjut,
Du kalla hån, var tyst;
Låt »synderskan» få gråta ut
Hos den, hvares fot hon kysst.

Var vid god tröst, du arma barn,
Din synd förlåten är,
Din fot är löst ur mörkrets garn,
Din dag i ljus sig klär.

Hvad namn och dom du bära får
I världens mun — ack, vet:
Du skall från både ärr och sår
Bli fri i evighet.

Re'n änglars lofsång, rik och klar,
Från himlens salar går;
Den gode herden funnit har
Ett armt, förloradt får.

Guds frid.

Guds frid, som öfvergår allt förstånd, skall
 bevara edra hjärtan och edra tankar i Kristus
 Jesus. Fil. 4: 7.

Jag vet en skatt af högre art och prägel
 Än gods och guld och ära, makt och namn,
 En ljuflig vind i själens hvita segel,
 Som förer hem till fridens sköna hamn;
 En frisk oas med källor och med palmer,
 Som svalkar vandraren i öknens tid,
 En härlig ton från himlens klara psalmer,
 Som ljuder skönt: Guds frid! Guds frid! Guds frid!

Guds frid! Guds frid! Ack, visste världen bara,
 Hvad salighet den friden innebär,
 Sin falska frid hon snart då läte fara
 För att få se, hur ljuflig Herren är.
 Ack, visste världen, hvad det är att ligga
 Benådad i Guds kärleks trygga famn,
 Hon skulle snart om denna lycka tiggas
 Och söka frid i Jesu helga namn.

Guds frid! Guds frid! Du Edens hvita dufva,
Flyg in uti mitt hjärtas ringa bo!
I sorgens tid skall du min dag förljufva
Och midt i världen ge mig himmelsk ro.
När jag har dig, blir främlingsskapet roligt,
Och pliktens väg känns ljuf och lätt att gå.
Guds frid! Guds frid! Hvad det blir gladt och soligt,
Där du blir känd, i hvarje hjärtevrå!

Guds frid! Guds frid! O, intag helt mitt sinne
Och bygg ditt bo i djupet af mitt bröst!
Fyll hvarje tomrum, som än finns därinne,
Med rena känslor och med evig tröst!
I lifvets strid, när lefnadskvällen nalkas
Med feberskuggor om en liten tid,
O, käre Herre, låt mitt hjärta svalkas
Med milda vingslag af Guds frid, Guds frid!

Hosianna!

Fröjda dig storligen, du Sions dotter, jubla,
du Jerusalems dotter! Si, din konung kommer
till dig, rättfärdig, segerrik, ödmjuk och ridande
på en åsninnas fåle. Sak. 9: 9.

Hosianna! Hosianna!

Si han kommer ljuf och blid!
Från hans gudasköna panna
Strålar evighetens frid.
Fridens konung nalkas Sion,
Pris ske Herren Sebaot!
Breden kläderna på vägen
Och strön palmer för hans fot!

Hosianna! Hosianna!
Furstar, lärde, riddersmän,
Sänken ödmjukt eder hjässa
För den höge konungen!
Jungfrur uti lifvets blomma,
Ynglingar i lifvets vår,
Böjen edra knän vid vägen,
Där hans segergata går!

Hosianna! Hosianna!
Se, hur skaran växer fort:
Unga, gamla, män och kvinnor
Följa med mot Salems port.
Höstens mognad, sommarns styrka
Till Messias' möte går;
Men här nalkas än en skara,
Det är barnens friska vår!

Hosianna! Hosianna!
Hyllen Kristus, Davids son,
Alle I, som ären nära,
Och I folkslag fjärran från!
Si, han kommer; hör han klappar
På hvar slutna hjärtedörr!
Hyllen Sonen, ty det blifver
Ingen frid och lycka förr!

Hosianna! Hosianna!
Kristus, Frälsaren, är här,
Och ett ljufligt fridens budskap
Till hvar syndare han bär.
Nåd, försoning, lif och frälsning
Skänker han åt hvarje bröst,
Som från världens strid och äflan
I hans rike söker tröst.

Si han kommer! Rädens icke,
Han saktmodig är och huld.
Med sitt blod han vill oss rena
Ifrån syndens kraft och skuld.
Som en soluppgång af höjden
Nalkas han på palmers stig,
Skingrar nattens täta skuggor
Och har evigt lif med sig.

Hosianna! Klinge, bröder,
Trots all världens hån och tvång,
Högt och rent till Jesu ära
Våra hjärtans hyllningssång!
Segrande hans tåg skall skrida
Genom tidens dunkla grus
Hän mot fridens sälla rike,
Hän mot evighetens ljus.

Långfredagsbön.

 du, som i min ungdomsvår,
Stod fram så skön med röda sår
Och törnkrönt gudapanna,
När knä jag böjde första gång
I kyrkans frid vid psalmers sång
Och smaka fick ditt manna!

Min själ till dig med längtan ser,
Inför ditt kors jag faller ner
Med rördt och tacksamt hjärta.
Jag går så lätt en banad stig,
Då du på korset vrider dig
I outsäglig smärta.

Jag är så tom, förströdd och hård,
O Jesus, tag mig i din vård,
Och helga själ och vilja.
Hjälp, att min tro må skjuta knopp
Och kärleken på nytt slå opp
Som pingstens hvita lilja.

Låt mig på nytt i dina sår
Få känna glädjen af den vår,
Hvars rosor evigt glöda;
Hos dig allena himlen finns,
I dig allena frälsning vinns
Från världens lustar snöda.

Kristus är uppstånden!

Kristus är uppstånden från de döda och
 har blifvit en förstling bland de atsomnade.
 1 Kor. 15: 20.

Halleluja! Brist ut och sjung
 Med fröjd, du trogna skara!
 Han är uppstånden, Sions kung,
 Som morgonstrålar klara
 Gå glada rykten från hans graf;
 Det ljusnar omkring land och haf,
 Ty Kristus är uppstånden.

Halleluja! All syndens makt
 Har kvinnosäden krossat,
 Och dödens furste nederlagt
 Och mörkrets bojor lossat.
 Bland skuggorna i dödens stad
 Nu påskens klocka klingar glad,
 Ty Kristus är uppstånden.

Halleluja! Ett himmelskt hopp
Nu likt en sol ur hafven
För Jesu vänner stiger opp
Utur den mörka grafven.
Ej något hjärta näre kval
För gången genom dödens dal,
Ty Kristus är uppstånden!

Halleluja! Nu slipper jag
För dödens natt förskräckas;
Det blir ock påsk för mig en dag,
Jag skall ur grafven väckas.
Jag njuter där en ljufilig ro,
Tills änglavakten kring mitt bo
På Jesu bud mig väcker.

Halleluja! Nu redan här
Jag påskafröjd får fira
Och hoppets lilja, hvit och skär,
Kring pilgrimsstafven vira.
Han lossat mina synders band,
Jag är på väg till lifvets land,
Han lefver, jag skall lefva!

Ett hem hos Gud.

Ty vi veta, att om vårt jordiska tälthus
nedbrytes, så hafva vi en byggnad af Gud, ett
hus icke gjort med händer, evigt, i himmelen.
2 Kor. 5: 1.

Ett hem hos Gud — o ljufta tröst
För pilgrimen i lifvets höst!
Ett hus på Jordans andra kust
Långt bort från världens synd och pust.

Nu vandra vi i öknens grus
Långt borta från vår Faders hus;
I tält vi bo på öde hed,
Dock Herrens öga skådar ned.

I denna hydda sucka vi,
Ty synd och sjukdom bo däri;
Dess trånga band oss trycka hårdt,
Och anden lider ofta svårt.

Vårt nya hem är ofvan skyn,
Det hägrar för vårt hopp och syn,
Det vinkar som en nådelön,
Ett himmelskt svar på själens bön.

En liten tid, en liten tid,
Sen slutar lifvets kamp och strid;
Den pröfning, som oss möter här,
Är timlig, huru svår den är.

Hvad namn man bär, hur hårdt man döms,
Hvad gör väl det; snart allting glöms —
Men Herren glömmet aldrig den,
Som har fått nåd och är hans vän.

Säll den, som klädd till anden står,
När tidens aftonklocka slår!
Vid hyddans fall i grafvens grus
Han ingå skall i Herrens hus.

Ett hem hos Gud — o sälla hopp
För anden här i dödens kropp!
Ett hem på Jordans andra kust
Långt bort från världens synd och pust.

Anskriet.

Då skall himmelriket varda likt tio jungfrur, som togo sina lampor och gingo ut att möta brudgummen. Men fem af dem voro visa och fem fåvitska. Matt. 25: 1, 2.

Vid midnattsklockans dofva klang
En stråle genom rymden sprang
Kring land och haf och skog och vatten,
Och rösten ljöd ur skyn i natten:
»Brudgummen kommer! Tänden ljus
På vägen till hans bröllopphus!»

Då lyste lampor här och där
Som fyrbåksljus bland skumma skär,
Och glansen flög kring jorderunden
Uti den stora, helga stunden,
Och bruden gick vid härskarns arm
Med glädjefyllt och lycklig barm.

Men dyster stod i nattens väkt
 En jungfruring, hvars ljus var släckt.
 De ock gått ut till härskarns möte
 Och drömt sig slutna i hans sköte;
 Men trones olja tagit slut,
 Och deras lampor dogo ut.

De gingo fram till fröjdens sal,
 Med barmen tärd af bittra kval.
 »Låt upp för oss», de bådo alla —
 Men härskarns stämman hördes skalla:
 »Min bröllopsdörr ej öppnas mer;
 Gån bort, jag känner icke er!»

Då blef det smärta, gråt och nöd,
 Och klagan genom rymden ljud:
 »För sent, för sent till Lammets boning!
 För sent, för sent till dess försoning!»
 Och ekot svarte tungt, men rent
 Från alla håll: *för sent — för sent!*

På Sions berg.

Och jag såg, och se, Lammet stod på Sions berg, och med det ett hundra fyratiofyra tusen, hvilka hade dess namn och dess Faders namn skrifvet på sina pannor. Och de sjöngo såsom en ny sång inför tronen. Uppb. 14: 1, 3.

Hvem är skaran, som syns glimma
 Uti lifvets morgontimma
 Uppå Sions sälla höjd?
 Hvad är det för sång, som brusar
 Lik en flod och sinnet tjusar
 Med de helga toners fröjd?

Det är de från jordegrusen
 Hundra fyrtifyra tusen
 Återlösta, köpta får.
 Det är Lammets förstlingsskara,
 Som från jordens nöd och fara
 Nu till jubelfröjder går.

Troget genom jordens öden
 Följde skaran in i döden
 Lammets blodbestänkta spår.
 De i himlens fröjd få stanna,
 Faderns namn på hvarje panna
 Uti evig klarhet står.

Frälsningssegrar ha de vunnit,
Intet svek, ej lögn man funnit
Utí deras helga mun.
De sitt kors i tro ha tagit
Och sin dräkt från smitta tvagit
Utí blodets purpurbrunn.

O, hvad strålgans, o hvad toner
Strömma ned från himlens zoner
Öfver bergets ljusa kam!
Harpor klinga, orglar brusa,
Sånger dåna, vingar susa
Kring det heliga Guds Lam.

O, det är den nya sången!
Ingen kan sig lära gången
Af densamma, mer än de
Som på Sions ljusa höjder
Redan njuta himlens fröjder
Kring sin dyre Frälsare.

Herre, lös och stäm min tunga,
Att ock jag må kunna sjunga
I förklaring denna sång!
Gif min själ den hvita dräkten,
Då den stora morgonväkten
Bryter fram i glans en gång!

NYKTERHETSSÅNGER.

LIBRARY OF THE
MUSEUM OF NATURAL HISTORY
AND
ETHNOLOGY
OF THE
SMITHSONIAN INSTITUTION
WASHINGTON, D. C.

Till seger!

Hvart hjärta klappe segergladt
I nykterhetens led!
Den sekellånga rusets natt,
Som Sveriges folk tryckt ned,
Nu viker undan med sin här
Af laster, brott och skam,
Och rundt kring fästet, klar och skär,
Går morgonrodnad'n fram.

Hell er, I gamle nyktre män!
Den sköna dag går opp,
Hvars morgon brann, fast dämpad än,
Profetiskt i ert hopp.
Till vapen nu med kraft och fart,
Du Sveriges unga vår!
Kring himlens bryn det flammar klart:
Ett klang- och frihetsår.

Nu gäller blott: *vill* du bli fri,
Du dagens unga ätt?
Ty älskar du ditt slafveri,
Blir verket icke lätt.
Men vill du innerst bryta blott
De tunga bojors järn,
Se, frid och frihet är din lott,
Och Gud ditt fasta värn.

Nu gäller det, om du har lust,
Att bryta krogens band
Och stå en ädel, manlig dust
För älskadt fosterland.
Upp, mänskovän, och rädsla fort
De offer utan tal,
Som myllra genom krogens port
Till undergång och kval!

Nu gäller det! I Jesu namn
Framåt vid dagens bloss,
Tills ingen krog fördärfvets fann
Mer öppnar ibland oss!
Var oförfärad, fast och stark,
Sjung ut för hög och låg,
Ty öfver fri och jämnad mark
Går snart vårt segertåg!

Var fast och stark och fullt och helt
Dig offra för vår sak,
Ty kämpar, som ha hjärtat delt,
De fly vid vapnens brak.
Skam öfver hvarje »filantrop»,
Som prisar varmt vårt mål,
Men fegt sig smyger till sitt *skåp*
När vi gå ut med stål!

Skam öfver dem i press, i slott,
Vid urnor, i gemak,
Som icke vilja kläda skott
För nykterhetens sak!
I mörker djupt den tro far vill,
Som icke tydligt ser,
Att världen hör de nyktre till,
Att dagen mot oss ler.

Väl höja krogens gamar gällt
Mot nykterheten skri,
Där de bland lik på dödens fält
Ha fest och fräseri.
Af slagna offers kött och blod
De göda slemt begär —
Men dagen sprider ljusets flod,
Och domens stund är när.

Framåt, framåt, du ädla här,
Vid hvita fanors tåg!
Af mänskokärlek fylld du är,
Och ren och varm din håg.
Drag fram och strid för ljus och rätt,
För folk och fosterland!
En damm mot krögarmakten sätt
Och lossa trälens band!

Stadsresan.

Bredvid sin häst i gränden
En gosse syntes stå;
Han strök sin vän på länden,
De fröso båda två,
Ty dagens gyllne pilar
Ej värmden luften mer,
Med kvällens kalla ilar
Ett snöslask tyst föll ner.

Med lass de kommit redan
På morgonen till stan;
Nu båda stått alltsedan
På öppna vedgårdsplan,
Ty hästens grymme herre,
Som just var gossens far,
Till krogen gått, dess värre,
Och dröjde ännu kvar.

De sågo på hvarandra —
 Det var som hästen sagt:
 Du, som är *fri*, må vandra
 Och se, hvad som har bragt
 Vår herre att förgäta,
 Att vi stå båda här
 Och intet ha att äta,
 Fast hungern oss förtär.

Och gossen lydde trogen
 Den stumme vännens blick,
 Och bäfvande till krogen
 Att söka far han gick.
 Förskräckt han syntes glänta
 I dörren: »Kom nu, far,
 Ty hemma de oss vänta,
 Och skummet på oss tar.»

»Stäng dörren, pojke, genast!» —
 Röt fadern, rusig nu —
 »Jag rår mig själf, allenast
 Se efter hästen du.
 Jag svarar själf för risken,
 Och »Golte» skall nog få
 Traktering utaf pisen,
 Så det skall undan gå.»

Med sorg i sena stunden
Gick gossen åter ned
Till hästen, som stod bunden
Och frös och svalt och led.
Till skarpa nordanbyar
Sprang vinden hastigt om,
Och snön ur himlens skyar
I stora massor kom.

Ännu en gång till krogen
Gick gossen: »Kom nu, far,
Ty annars genom skogen
Sig hästen aldrig tar.
Han fryser, så han skakar,
Och utan hö han står,
Och hemma mamma vakar
Och undrar, hur det går.»

»Följ gossen», sade alla
Som sutto inne nu.
»Hvad! Lyster ni befalla?» —
»Tyst, bonde!» — »Hvad vill du?» —
»Du är ju öfverlastad.» —
Men snart tog grälet slut,
Och gossens far blef kastad
Bland gatans drivvor ut.

Fast gossen honom hjälpte
På benen, strax framåt
På nytt den druckne stälpte,
Det var en sorglig stråt.
Det kan förstås för resten,
Hur gången tog sig ut;
Till genomfrusna hästen
De kommo dock till slut.

Nu värmdes djurets leder,
När *drinkarn* tömmen fick,
Ty under slag och eder
Det ut åt vägen gick.
Snart pinglet utaf klockan,
Som under bringan satt,
Förtonade i tjockan
Uti den kulna natt.

Men snön i drifvor yrde,
Och kölden grep hvar lem,
Man vet ej, hur de styrde —
De kommo aldrig hem.
Man tror, att fadern stälpte
Af schäsen, när hans son
Ur drifvan honom hjälpte,
Gick hästen därifrån.

Alltnog, när åter dagen
Sin gryning syntes strö,
Då gingo hela lagen
Att söka lik i snö.
Men först när stjärneblossen
Om kvällen tändt sin brand,
De funno liken: gossen
Höll troget faderns hand.

Och längre in i skogen
Den stackars hästen stod
I selen ännu trogen
Med kallt och isadt blod.
Hans stela ögon lyste
Så skarpt i månens sken,
Att starka karlar ryste
I både märg och ben.

Det var, som hämnden tände
Sin eld i dessa klot
Och nu i döden sände
Ur deras djup sitt hot:
»Förbannad vare krogen,
Som åstadkommer slikt!» —
Allt var så tyst i skogen
Och hemskt och vålnadslikt.

Drinkaren.

Jag såg en man, som höljd af gatdamm satt
 Vid vägens kant, af rusets gift förlamad,
 En vindfläkt for och lekte med hans hatt. —
 Af lastens järnarm nästan sanslös kramad,
 Han stötte stundom ut ett djuriskt tjut,
 Såg slö och hemsk och högst förfärlig ut.

Tre herrar gingo före mig förbi
 Och skrattade åt drinkarn där på renen:
 »Den uslingen, han kunde låta bli
 Att dricka så, att han blir lam i benen.»
 Det var just krögarn själf, som talte så.
 Som »bolagsmän» de stämde in, de två.

Men att de *själfva* kunde låta bli
 Att hålla öppen krog för slika trälar,
 Att som en fälla fånga dem uti,
 Den tanken fick ej rum i deras själar.
 Den uslingen, det var hans egen skuld, —
 Fast *de* för ruset tagit mannens guld!

Nu kom från skolan barnens muntra flock --
Först drinkarns åsyn hopen slog med tystnad;
Men om en stund bröt sorlet fram ändock,
Och hvarje gosse släppte lös sin lystnad
Att skämta, hurra, göra spe utaf
Den jämmerlige dryckenskapens slaf.

Men — en af gossarne i gråt brast ut.
Då syntes hopen liksom modet tappa,
Ty i en hviskning sorlet snart dog ut:
»Tyst, gossar, tyst! — Det är ju Adolfs pappa.»
Och vändande mot Adolf tyst sin blick,
Hvar gosse, slagen utaf ånger, gick.

Sist gick ock Adolf, sen han sändt sin far
En blick, där kärlek stred med sorg och smärta.
O Gud, hur djupt den blickens stråle skar!
Det låg i den ett krossadt barnahjärta.
Och om jag lefde än så många år,
Den synen aldrig ur mitt minne går.

O yngling, om ditt hjärta slår.

yngling, om ditt hjärta slår
För sanning, ljus och dygd,
Kom, slut dig till vår här, som går
Till strid i stad och bygd!

Se, tusen krogars afgrundsgap
Omkring oss lura här,
Och lastens konung, dryckenskap,
Vårt fosterland förtär.

Och bitter nöd och ve och kval
Uppfylla tusen tjäll,
Och fängelser och hospital
Ha offer i hvar cell.

Förgråten sitter mången mor
Vid fattigdomens härd,
Ty sonen har, sen han blef stor,
Till krogen ställt sin färd.

Och mången maka, som nyss bar
Sin brudeslöja gladt,
Förtviflan till sitt sällskap har
Den långa, dystra natt.

Ty mannen lefver utom hus,
Trifs ej i hemmet mer.
I dåligt sällskap, sus och dus
Han sjunker hjälplöst ner.

O yngling, tänds ej i ditt bröst
En helig känslas brand
Att få vårt fosterland förlöst
Ur dryckenskapens band!

Kom, ställ din unga, friska vår
I nykterhetens led!
Vår fana upp på stängen går.
Men Bacchi glider ned.

Kläd dig i ljusets vapenskrud,
På ormen sätt din häls
Och anförtro dig helt åt Gud
Med både kropp och själ!

Drinkarens väckelse.

Jag dårats nog af världens tomma drömmar,
Nu är det tid att riktigt vakna opp.
Jag druckit nog af syndens usla strömmar
Och tagit skada så till själ som kropp.
I många år min själ har vilse farit,
Jag fjärran borta från min Gud har varit.
Till bot och bättring har jag högsta fog;
Jag druckit nog.

Jag druckit nog utaf de lömska kalkar,
I hvilkas botten ormar gömma sig,
Och riktat krögare och andra skalkar
För nöjen, som från himlen dragit mig.
Ack, blind och döf i mörker jag har famlat
Och blott en skatt af synd och sjukdom samlat,
Men nu mitt inre plöjs af ångerns plog;
Jag druckit nog.

Jag vill stå upp från mina synders läger,
 Jag vill gå hem till Faderns sälla hus!
 Jag vet min skuld oändligt mycket väger,
 Mitt lif är svart i helighetens ljus.
 Dock mod, min själ! Från stormen fly till hamnen,
 Än öppen står den hulda Frälsarfammen,
 Och blodröd synd blir vit i Jesu blod;
 Min själ, haf mod!

Hvad nåd ändock, att jag ur villan *vaknat!*
 Hvad under, att jag bättringssinne fått!
 Aek länge, länge har all lust jag saknat
 Förutom till att synda, synda blott.
 Men nu en högre kraft min vilja spänner,
 Rättfärdighetens rena törst mig bränner,
 Och börens dufvor vakna i min själ;
 Hur väl, hur väl!

Den gode herden söker vilsna fåret,
 Den gode anden talar i mitt bröst.
 Från ödemarken och från törnesnåret
 Min väg går hem till glädje, ljus och tröst.
 Till Gud och himlen och till barn och maka
 Jag kommer från förtappelsen tillbaka;
 Jag kommer trasig, en förlorad son,
 Långt, långt ifrån.

Farväl, du lif i otrons vilda öken,
I sus och dus vid glasens hemska klang!
Gud vare lof, att i de svarta töcken
En himmelsk stråle till mitt hjärta sprang.
Nu natten ändats; solen ler i öster,
Jag hör en kör af ljusets skåra röster,
De kalla mig till salighet och ljus
I Faderns hus.

Af salig fröjd mitt öga blott vill tåras,
Mitt hjärta erfar Herrens frälsnings tröst.
Pris ske Guds nåd, som gör att det kan våras
I drinkarns kalla, ödelagda höst!
Det spirar blommor ur mitt lifs ruiner,
Ty nådens sol däröfver vänligt skiner;
Ack, Herre Jesus kär, bevara mig
Nu städs hos dig!

Mörkrets stund.

Nattbild från Stockholm.

Nu himlens ljus går bort från scenen,
 Och dagens barn till hvila gå —
 Men mörkret reser sig på benen
 Och smyger fram ur gränd och vrå,
 Och synden vallar fram begären,
 Och skammen, utaf dagen stäckt,
 Nu som ett rofdjur rusar käckt
 Mot dygdens helga landamären.

Nu nattens kung bestiger tronen,
 Och främsta truppen i hans här,
 Den mördande prostitutionen,
 Framrycker, skyldrande gevär!
 Ur lystna ögon blänka vapen,
 På dufvan lurar lustans falk,
 Och synden bräddar rusets kalk,
 Och krogarne uppspärta gapen.

I otrons barn, I lastens trälar,
Nu är den stund, då världens gud
Med piskan jagar edra själar
Att följa slemma lustars bud.
Nu gillrar mörkret sina snaror
I nattens drömmande mystik,
Och frestarns tjusande musik
Lömskt lockar invid dolda faror.

Nu susa frestelsernas pilar
Igenom dunklet, lömskt och tätt,
Och ondskan, snabb som hinden, ilar
Att fånga rof på tusen sätt.
Nu ympar synden sina lyten
I mången frisk och menlös själ,
Som nyss af dagen tog farväl
Och sjunker tyst bland dödens byten.

Nu öppna sig fördärfvets portar,
De vida gap i nattens famn,
Och syndens ström sitt tempo fortar;
Med laster utaf tusen namn
Han jagar mot det mörka stupet —
På ytan skimra nöjens tal,
Men samvetsagg och Saulskval
Gå liksom hajar där på djupet.

Ack, mången rosenkindad tärna,
Som nyss flög ut ur fridfullt bo,
Nu irrar som en fallen stjärna
I sena natten utan ro;
Och mången son, hvars framtidsdrömmar
Vid ömma hjärtan runno opp,
Nu dränker framtid, själ och kropp
I lastens likuppfyllda strömmar.

O bedjen, bedjen, barn af ljuset,
För offrens tal, som går i kvaf!
Och läggen fyrskepp ut i bruset
På världens mörka, stora haf.
De, som i Herrens fruktan våga,
Som äga mod för ljusets sak,
Må ut till de förlistas vrak
I hoppets räddningsbåtar tåga.

Men du, som rädd och svag dig känner
Och saknar mod och kraft att gå
I båten bland de tappre männer,
Kom med ditt ljus till stranden då!
Lys dem med trogen kärleks lampa,
Lyft upp din hand till Gud i bön,
Att de må vinna seger skön
Och satans gärningar förtrampa.

O, skumma natt, du brottens amma,
Du bofvars, skökors, fasors vän!
En gång en evig sol skall flamma
Med seger ifrån himmelen;
Då, ugglal! på de svarta vingar,
Hvarmed du skam och laster täckt,
Bort flyger du, fördömd, förskräckt,
Vid ljusets segersång, som klingar!

Nykterhetsmarseljä. s.

Upp, alla Sveriges döttrar, söner,
Till kamp och strid på lif och död
Mot den tyrann, som, döf för böner,
Försänker folk och land i nöd!
I skydd af den bestuckna lagen
Han länge spridt sin afgrundsbrand,
Men folket vaknat efter hand,
Och härligt uppgår frihetsdagen.
Medborgare, stå upp!
Framåt i sluten trupp,
Tills dryckenskapens här
Totalt besegrad är.

Ack, skola Bacchi slott förgyllas
Med landets guld på nytt igen,
Fast fängelser och sjukhus fyllas
Med dryckenskapens offer än?
Och skola hospitalens skara
Förgäfves i den mörka kväll
Ge hemska ekon ur hvar cell?
Nej, Sverige vaknar ur sin fara!
Medborgare, framåt!
Hör, barns och mödrars gråt!
Mot krog och bränneri
Det ljuder hämnadeskri.

Skall egoismens lumpna liga
Fritt sprida nöd, fördärf bland oss?
Kan mänskovännen se och tiga,
Fast tusen af vårt folk förgås?
Nej upp, I ädle, låten harmen
Få lifva edra pulsars lopp
Emot den orm, som smyger opp
Att suga folkets blod ur barmen!
Medborgare, ack sen!
Snart in på våra ben
Den hydran äter sig;
Stån upp till frihetskrig!

Dref ej Guds son ur templets sköte
Den ockrarhop, som stört dess ro?
Gick han ej mörkrets makt till möte
Och angrep synden i dess bo?
O kristne, kristne, renen landet!
Ty hvarje krog en skamfläck är,
Som hädelse mot Kristus svär;
Stån upp och sliten trälomsbandet!
Medborgare, med makt
Stån upp på hvarje trakt
Och drifven draken ut
Med ljusets blanka spjut.

O Gud, låt eldens flammor sänkas
Från himlens altar i hvart bröst!
Låt ej vårt folk i lasten dränkas,
Låt syndens flodsvall ej gå löst!
Gjut helig ande i nationen,
Gör hvarje lem, som finns däri,
Från dryckenskapens trældom fri,
Från fattighuset och till tronen!
Medborgare, gif akt!
I Herren är vår makt;
Från honom strömmar tröst
Till hvarje troget bröst.

Strid och seger.

Från Lapplands höga fjällar
Till Skånes rika land,
Från Gotlands branta hällar
Och Ölands låga strand,
Som vågors brus kring skären,
Det går ett rop, en strid
Kring Sveriges landamären
För nykterhet och frid.

Vak upp, hvart redligt sinne,
Vak upp, hvar ljusets vän,
Att medan tid är inne
Bekämpa fienden!
Grip andens skarpa vapen!
Hör offrens klagolåt,
Där mördarn, dryckenskapen,
Går fram sin mörka stråt!

Stå upp att mörkrets fästen
Till marken jämna ner,
Tills inga Bacchi nästen
I landet finnas mer.
Barns, mödrars klagotoner,
Ett upprördt smärtans haf
Omsorlar maktens troner:
»Fräls oss; vi gå i kvaf!»

Kring hoppets löftesfana
Vi växa till i makt,
Och förr än många ana,
Vi segra på hvar trakt.
De helga målen brinna
Som sköna framtidsbloss;
Hvar ädel man och kvinna
Skall sluta sig till oss.

Till seger vinkar tiden,
Som för oss alla fram.
Framåt, framåt i striden
Mot mörkrets verk och skam!
Se löftets båge redan
Mot våra härar ler;
Han stiger högre sedan,
När floden sjunkit ner.

O Gud, gif kraft i striden
Åt hvarje man, som går
Att kämpa för den friden,
Som Sverige förestår,
Då brottens hemska vagga
Ur landet undanröjts,
Och nykterhetens flagga
På lagens tinnar höjts!

MINNESSÅNGER.

UNIVERSITÄT
MÜNCHEN

Missionsgrafvarne i Kongo.

Hvem's grafvård är detta på främmande kust
I palmernas skuggande lund?
Hvem hvilar sig här efter jordlivets pust
Till morgonens väckande stund?

Jo, stilla här sofva i Afrikas jord
De budskap, vi själfva sändt ut
Att sprida bland negrerna frälsningens ord,
De hvila sig — kampen är slut.

De älskade Jesus, och djupt i sin själ
De hörde hans manande röst:
Gån ut att predika för mörkhyad träl
Min frälsning, förlossning och tröst.

De lydde sin konung. Till vänner och land
Sitt afsked en hvar af dem gaf,
Och glada de reste mot vinkande strand
Långt bort öfver svallande haf.

De brunno af längtan att få som små ljus
Gå fram genom hedningabygd
Och leda de vilsne från vantro och grus
Till Herren, hans sanning och dygd.

De nådde med glädje den främmande strand,
Besållad af negrernas tält.
Med tårfyllda ögon och själen i brand
Besågo de arbetets fält.

Hur vidgade sig deras älskande bröst!
Snart, snart skulle frälsningens bord
Bli dukadt till hungrande skarornas tröst
På Afrikas brännande jord.

Nu gällde det först att sig lära förstå
 De svartes barbariska tal.
 Sen skulle de gladt med Guds kallelse gå
 Omkring ifrån kraal och till kraal.

Och vingarne växte på längtande hopp,
 Och viljan den spände sitt stål;
 De lärde och bådö och blickade opp,
 Och — talte det främmande »mål.»

Nu skulle de börja med kraft sin mission,
 Ty Kongo låg öppet för dem! —
 Då utgick ett ilbud från konungens tron:
 »Gå, kalla de tjänare hem.»

Snart lågo de kämpar och sofvo i frid
 Med händerna knäppta till bön.
 Och andarne hemgått från smärtor och strid
 Att undfå de saligas lön.

Nu hvila de sig i den främmande graf;
 Men tala ur döden ännu:
 Sitt lif för sin Herre enhvar af dem gaf —
 O broder, hvad gifver väl du?

1890.

Pontus Wikner.

Hör grafvens dofva klockor sjunga
Med vigda tungor dödens bud!
Från världens möda, sorg och tunga
Har Pontus Wikner gått till Gud.
Hans själ, en fristad för de sköna,
De eviga idéers släkt,
De högre fröjder nu fått röna,
Hon andas Edens friska fläkt.

En ljusets fyrbåk, tänd af solen,
Han brann med klart och helgadt ljus;
För sönerna vid norra polen
Han lyste väg från jordens grus
Till aningens och drömmens riken,
Till ljusets, fridens sköna land,
Där själen, fast af synden sviken,
Skall finna ro i Herrens hand.

Hans träd föll friskt till rot och kärna
Med ädel frukt och sköna blad.
Där satt en rik, en kunglig hjärna
Uti hans väsens hufvudstad.
Men under snilletts blyxt, som blänkte,
Låg känslans bölja, varm och fri,
Och hvarje tanke, som han tänkte,
Sig badade till lif däri.

Fast filosof, han dröjde gärna
Vid korsets fot i ödmjuk bön,
Och Davids släktes morgonstjärna
Han såg i tron så klar och skön.
Föraktande all tom förgyllning
Såväl som otrons plumpa hån,
Han gaf sitt hjärtas djupa hyllning
Med fröjd åt »Människones son.»

Han blandade sitt sinnes drömmar
Och tron på ordets löften väl
Med de platonska tankeströmmar,
Som genomdrogo tyst hans själ.
Ett längtansfullt, ett ädelt hjärta
Slog vemodsslag uti hans bröst;
Ty världens smärta var hans smärta,
Och världens frälsning var hans tröst.

Nu har hans ande, skön som svanen,
Sagt sitt farväl till lifvets strid
Och ilat öfver Dödsjordanen
Till evighetens sälla frid.
Men brödrafolkens ungdom sörjer
Vid hans af våren klädda graf,
Och tyst och undrande den spørjer:
Hvem tar hans mantel, som föll af?

1888.

Lorentz Fogelberg.

Nu står naturen frisk och grön,
Och fåglar slå i parken,
Och sommarns blomstermantel skön
Sig sveper lätt kring marken.
I sång, i doft, i färg och ljus
Nu prålar jordens stoft och grus.

Men du går, trött af år och strid
Och fröjd och sorg i världen,
Att hvila dig i grafvens frid
Ifrån den långa färden,
Förnöjd, om sommarn kastar af
En minneskrans uppå din *graf*.

Sof, sof i ro, du trötta stoft,
I griftens tysta gömma.
Midsommarn må sin friska doft
Och glans däröfver tömma.
Du nedsteg trött i grafvens famn
Med bön och hopp i Jesu namn.

Din bild skall älsklig, blid och ljus
Bo kvar uti vårt sinne
Och vara under tidens brus
Ett kärt och fridfullt minne;
Den vinkar nu från andra strand,
Där säll du bor i löftets land.

Dit stod din håg, där var din skatt,
Dit gingo dina böner
If från den hydda, där du satt
Med döttrar och med söner
Och skötte dina plikter skönt,
Af ålderdom och fromhet krönt.

Nu bor du i Guds helgedom,
Skild från de lägre tingen.
I hemmet står din plats helt tom,
Så ock i brödraringen.
Hvem träder i ditt spår och tar
Den mantel, som du lämnat kvar?

Hvem vill som du i tysthet gå
Och så på magra gården
Och som ett vänligt solsken stå
Midt i den kalla världen?
Ja, hvem vill lefva såsom du
För Herrens sak bland oss ännu?

Farväl, farväl, vi skiljas åt;
Ditt lif, en hoplagd fana,
Nu sjunker under sakna'ns gråt
Vid målet för din bana!
O, må en hvar af oss också
Som du i tron ur världen gå!

Sof, sof i ro, du trötta stoft
I grafvens tysta gömma!
Midsommarn må sin friska doft
Och glans däröfver tömma;
Du sofver där med saligt hopp
Och skall en gång med fröjd stå opp!

Den 21/6 1889.

Petrus Palmer.

Nyss ett budskap kom, som sade:
»Palmer gått till paradiset.»
Fränder, vänner, varen glade,
Han har öfverstått sin kris.

Hvila, broder, från din möda,
Trötta hjärta, sof i ro.
Fälten med sin ädla gröda
Rundt kring grafven ljufvligt gro.

Glad du vittnat om de dygder,
Hvilka gro vid korsets träd,
Och sått ut i Sveriges bygder
Sanningens och lifvets säd.

Ty med budskap, helga, ljufva
— Klokljud från Guds helgedom —
Kom din tidning, som en dufva,
Hvarje vecka året om.

Stilla, blyg, tillbakadragen
Gick du fram din väg bland oss,
Men din vandring var i dagen,
Tänd af salighetens bloss.

Främling för de tomma fröjder
Som i världen bullra om,
Såg du hän mot Sions höjder,
Hvarifrån vår frälsning kom.

Nu ditt verk bland oss är lyktadt,
Och din ande, frigjord, säll,
Ifrån tidens oro flyktat
Till odödlighetens tjäll.

Nu ditt hufvud ligger lutadt
I din moder jordens famn,
Och din lefnads dröm har slutat,
Men den slöt i *Jesu* namn.

I det namnet, dyre broder,
Mötas vi vid harpors sång
Hos vår rätta, fria moder —
I Jerusalem en gång!

Den 26/7 1889.

Horatius Bonar.

Som aftonklockans sista ton förklingar
Och smälter bort i aftonrodnans famn,
Så har hans själ på fria andevingar
Gått in uti de evigt sällas hamn.
Hans stämman tystnat. Ekot återljuder
Med matta tonsvall öfver land och haf
Och korsets spridda riddarskara bjuder
Till tacksamt möte vid den ädles graf.

Ett trofast vittne under Kristi fana,
En redlig kämpe för Guds rikets sak
Med Bonar lyktat jordens vädjobana
Och ryggen vändt åt lifvets vapenbrak.
Hans verk är slut. Men minnets facklor sprida
En himmelsk glans omkring hans hvilorum.
Han hvilar sig. Men tidens väkter skrida
Framåt, framåt med evangelium.

1889.

A. N. Somerville.

Ännu en kämpe trött
Sig svept i korsets fana
Och somnat ljuft och sött
Vid målet af sin bana.

Hans maningsklocka gått
I långa, långa tider;
På skilda fält han stått
Och kämpat Herrens strider.

Han gaf, hvad Herren gaf,
Med varma, fulla händer.
Han korsat vida haf
Och lyst i fjärran länder.

Som polens stjärna står,
En trogen vakt bland fjällen,
Med silfverlockigt hår
Han stod på post till kvällen.

Men nu är vakten slut,
Och Somerville är gången,
Dit Bonar gått förut —
De sjunga segersången!

De slockna efter hand,
De gamla fyrbåksljusen —
Men se, kring haf och land
Där stråla nya tusen.

Framåt, du korsets här,
I skydd af purpurfanan!
Vi träffas alla där
Vid Lammets fest i Kanan.

Magnus Huss.

Ètt sorgmoln vårens fröjd syns svärta,
Och dofva klockor gå i dag.
Ett varmt, ett stort, ett ädelt hjärta
Har slagit här sitt sista slag.
Det går en skälfning i nationen:
Ett af dess lifsträd brustit af;
Från dalens hyddor och från tronen
Går tacksam saknad till hans graf.

Hvad var hans lif? En ljusets tärning,
Som vann en vinst i hvarje slag.
Hans tro bröt fram i ädel gärning
Och uppbars utaf livvets lag.
Han hemföll ej åt vankelmodet,
Och tviflet bröt ej ned hans själ.
Han såg på korset och på blodet
Och älskade och gjorde väl.

En frejdad kämpe för det sanna,
En vetenskapens koryfé,
Han spridde sina skatters manna
Bland mänsklighetens lidande.
Med *särskild* kraft han svängde vapen
Emot den del af mörkrets kår,
Som, soldad utaf *dryckenskapen*,
Förhärjande ibland oss går.

Nu hvilar han; intill det sista
Hans andes blick var ren och klar,
Hans själ, den sköna gudagnista,
Mot högre rymder stigit har.
Hans såningstid är slut här nere,
Han fröjdas nu i tronens glans.
O, att vi ägde bland oss flere
Med hjärtan varma såsom hans!

Ej Magnus Huss förgäfves plöjde
På nykterhetens fält till sådd,
Ty frukten kom, om den än dröjde;
Nu fälten stå med vårgrön brodd.
Allt flera friska ådror flyta
Igenom statens jättekropp,
Och nykterhetens härar bryta
Till seger fram i mäktigt lopp.

Så slumra ljuft, du rika hjärta,
Du slog dig trött i ädel id!
Sin mantel, väfd i färger bjärta,
Naturen slår kring grafvens frid.
Förbi är vinterns tid, den tunga,
För dörren solig sommar står,
I rymden hoppets lärkor sjunga,
Och vinden susar: det är vår!

Den 27/4 1890.

John Ahlberg.

Nyss spreds ett bud i syskonringen:
»Den ädle Ahlberg slutat har,»
Och oberörd däraf blef ingen,
Ty alla visste, hvem han var.
Hans sköld står öfver alla domar,
Den hänger ren på korsets stam;
Han var en själ af sol och sommar,
Och lik en majdag gick han fram.

Han var en barnasjäl, som blifvit
Vid mogen ålder född på nytt.
Uppå sin fana glad han skrifvit:
Min själ är frälst; det gamla flytt!
Hans vittnesbörd var klart och soligt,
Det gick med fröjd från hjärtats grund.
Och aldrig hade han så roligt
Som på en trosvarm bönestund.

Hvarhålst han kom, han bar en hälsning
 Ifrån sitt hjärtas bäste vän.
 Ack, den som själf förfarit frälsning,
 Han tiger gärna ej om den.
 Vårt hjärta börjar liksom brinna
 För dem, som ännu borta gå;
 Sjelf vunnen, vill man andra vinna
 Och draga till Guds stack sitt strå.

Och strax hans hem liksom hans hjärta
 Blef öppet för hvar Jesu vän;
 Som hos Maria och hos Marta
 Man möttes där kring Frälsaren.
 Rätt många hemåtvända sinnen
 Än här, än där i landets tjäll
 Förvara säkert kära minnen
 Från Ahlbergs hem en bönekväll.

Och vid hans sida, blid och trogen,
 Hans maka stod med panna klar;
 I samma kärlek redobogen,
 Hon med sin man ett hjärta var.
 Hur skönt, när så på lifvets bana
 Två makar gå med bröst i brand
 Och kämpa under samma fana
 För kronan i det goda land!

Hur säll var Ahlberg att få fylla
 En bön, en önskan, ett behof
 Och så en dystert blick förgylla
 Och göra fritt ett nödens rof!
 Ty utså fröjd med händer varma,
 Det var hans lif, hans hjärtelust;
 Och därför sucka många arma
 I saknad nu på nödens kust.

I söndagsskolans sköna stunder
 Han stod som solen i en vår
 Och talade om Herrens under
 På språk, som barnet bäst förstår.
 Som sippor växa fram på ängen,
 Hans frågor väckte barnens svar.
 Mest slog han an på kärlekssträngen,
 Och själf han idel kärlek var.

Och därför samlas nu kring båren,
 Bland sommarens och höstens folk,
 Den oskuldsfulla, friska våren,*
 En ljuflig, skön och tacksam tolk,
 Och hviskar rörd för sista gången:
 »Farväl, haf tack, vår ädle vän!
 Där skaran sjunger nya sången,
 Vi vilja möta dig igen.»

---

* Söndagsskolbarnen voro med vid jordfästningen.

Ja, slumra ljufligt, trötta hydda,
Du bostad för den frälsta själ,
Som under dagar hädanflydda
Bland oss har älskat och gjort väl.
Dig ädle vårt farväl vi bringa,
Du gick från jorden allt för snart.
Ditt ryktes toner rena klinga,
Ditt minne strålar skönt och klart!

Den 25/5 1891.

Axel Windahl.

Nu är den slut din pröfningsstig
I öknens tunga grus,
Och anden frigjord badar sig
I evighetens ljus.
Du dricker nu ur lifvets älf
Och törstar aldrig mer,
Men skådar Herren, Herren själf,
Där solen ej går ner.

Uppå din arbetspost du stod,
Så länge möjligt var,
Och med en hjältes tålmod
Din smärtas börda bar.
Fast utaf hostan matt och svag,
Du träget hängde i,
Till dess du märkte klart en dag,
Att kraften var förbi.

I början kändes det nog tungt
 Att plötsligt löfvas af,
 Och hjärtat slog ej riktigt lugnt
 Vid tanken på sin graf.
 Det är ej lätt ur lifvet gå
 Som make och som far,
 När älskad maka, kära små
 Här fjättra sinnet kvar.

Dock blef du snart allt mera nöjd
 Med Herrens dunkla råd,
 Och tåligt under smärtan böjd
 Du prisade hans nåd.
 Ja, stundom i den tysta natt
 Med svag, men hoppfull röst
 Du sjöng på lägret om din skatt,
 Din frälsnings Gud och tröst.

»Jag vet ett land, ett härligt land,
 Där intet moln är mer,
 Ty Frälsaren är själf dess ljus,
 Dess sol går aldrig ner» —
 Så ljöd, fast matt, din nya sång
 Från smärtans läger här;
 Nu, fri från plåga, nöd och tvång,
 Du sjunger bättre där.

En afskedshälsning, tacksam, lång,
För hvad vi dela fått,
Vi bringa nu för sista gång:
Vår trötte vän, sof godt!
Tack, för den tid på jorden flytt!
Nu vid din graf vi stå.
Godnatt! Snart allt skall varda nytt —
Det blir *god morgon* då!

Den 8/11 1891.

P. O. Boberg.

Din strid är slut, din dag är all,
Ditt öga släckt, din hydda kall;
Din lösta ande vingar fått
Och har till rätta hemmet gått.

Hur tomt det känns i världen, när
Vi mistat den vi älskat här!
Hur djup vår natt, hur tung vår dag,
Och sorgen dämpar hjärtats slag.

Ty allt hvad hjärtat gömmer bäst,
Hvar sak, som oss tillsamman fäst
Från barndomslek och ungdomsår,
I minnets ljus för själen står.

Men den, som lif åt taflan gaf,
Han sofver död uti sin graf.
Hans bild gått bort; hans blick, hans röst
Här aldrig värmer mer vårt bröst.

Hvarthän vi se, hvart tanken går,
Hans tomma rum framför oss står,
Och ropa vi vår älsklings namn,
Går intet svar ur dödens famn.

Hvi drog du bort, min ende bror,
Från åldrig far och åldrig mor?
Du yngste vid vår barndoms härd,
Hvi gick du re'n ur denna värld?

Men tyst, mitt hjärta! Larma ej.
Tillhör det *dig* att veta? Nej.
Styr icke Gud, sitt namn till pris,
För sina barn på fadersvis?

Är det ej välbehaglig tid,
När Herren kallar hem i frid
Den själ, han tagit har till sin
Och frälst och tillsagt: du är min!

Hvem kan dock ha det bättre ställt
Än den, som sammanlagt sitt tält
Frimodigt, gladt i Jesu tro
Och dragit hem till evig ro?

Hvem kan väl få en sabbatskväll
På jorden här mer ljuf och säll
Än den som, trött af smärtans stig,
I herdens famn får hvila sig?

Ja, du gått *hem* — men ack, ändå
Vill saknaden sig tränga på.
Och kväfva känslan är ej rätt;
Så gråt, mitt hjärta, gråt dig lätt!

Gråt, att du mist ett trofast stöd,
En dubbel bror i lifvets nöd,
En varm och sann och känslig själ,
Den du behöft vid sidan väl.

Tack, dyre bror! Jag slutar nu.
Jag klagar, jag; — du jublar, du!
Du är nu där på andra strand.
Farväl! Vi komma efter hand.

Den 16/11 1891.

C. J. Dyfverman.

Ditt öga slocknat, och din hand är domnad,
I konstens verkstad är ditt arbet' slut,
Likt tröttadt barn du ligger ljufligt somnad
I Faderns famn och hvilar stilla ut.
Ej mer din själ i stoftets konstverk speglar
Sin inre drömvärlds rika skönhetslif;
En frigjord svan mot Edens strand hon seglar
Långt bort från världen med dess flärd och kif.

Till konstnär född, du höjde dig ur dalen,
Där vaggan stod vid torftig fiskarhård,
Med snilletts örnflykt hän mot idealen,
Som vinkade ifrån det skönas värld.
Och fast din färd gick öfver böljans strömmar
Bland dödens faror, fattigdom och brist,
Din molnstod, väfd af ljufva konstnärdrömmar,
Du följde dock och vann ditt mål till sist.

Du vann ditt mål, det strålande och bjärta,
 Fast på försakelsens och mödans stig,
 Men under kampen Herren vann ditt hjärta
 Och drog dig ljuft och nådefullt till sig.
 Som mogen man med barnsligt varma tankar
 Du sjönk i famnen på din barndoms Gud;
 Där låg du sen med själens hopp för ankar,
 Tills döden kom med tidigt hemgångsbud.

Din sol sjönk fort ifrån sin middagsbana
 Bland skuggor ned; det blef helt plötsligt kväll.
 Ditt lif försvann liksom en hopplagd fana,
 Som nyss från stängen sväfvat fri och säll.
 En sabbatsafton dödens portar sprungo
 På tysta gångjärn för din räkning opp,
 Men gyllne, sköna sabbatskloekor klungo
 Från paradiset och kallade dit opp.

Sitt snödok vintern tyst, högtidligt breder
 Uppå din grift i jordens låga dal.
 I år din hand ej något konstverk reder
 Utaf det hvita, mjuka material.
 Men mången bild, som ej med snön försvinner,
 Dock om ditt snille kraftigt vittna kan,
 Och klart på konstens stjärnehimmel brinner
 Det kära namnet *C. J. Dyfverman*.

Den 10/1 1892.

Andreas Fernholm.

Impromptu vid budskapet om hans död.

Din röst är stum i »Morgonbladet»,
Ditt verk är slut, din sol gått ned,
Nu vet du, hur de sälla ha det,
Som kämpat ut och vunnit fred.
Din ande plötsligt bojan bräckte
Och fria, ljusa vingar sträckte
Mot andevärldens rika kust
Från jordens trängsel, synd och pust.

Ett smärtsamt slag för barn och maka,
Ett smärtsamt slag i vänners bröst!
Ack, djupa sorger lifvet skaka;
Men Herren är vårt ljus, vår tröst.
Vi fälla sagnans tår i gruset,
Din ande sväfvar fri i ljuset
Och skådar glad med klarnad syn
Till jorden ned ur morgonskyn.

Som ung du drogs till korsets fana
Och såg och följde löftets bloss,
Sen' dess en skiftrik lefnadsbana
Du här har vandrat ibland oss.
Du lidit mer än mången annan,
Ty se, där bodde under pannan
Ett forskarsnille, djärft och fritt;
Du följde det, ty det var *ditt*.

Men den, som forskar djupt och mycket
Och ständigt säger, hvad han tror,
Han missförstås och mister tycket
Så lätt hos mången stilla bror.
Dock, om du stundom tankar sade,
Som nysmidt stål i eggen hade,
Ditt *hjärta* städs af kärlek slog,
Och ur ditt öga solsken log.

En älsklig själ, ett vänligt väsen,
Ett hjärta varmt och vekt och blidt,
En blick, lik majsol öfver gräsen --
Det konterfejet just var ditt!
Och säkert ingen dig lärt känna,
Som icke vill gå in på denna
Min teckning, såsom rätt och sann:
Du var en god, en älsklig man.

Ja, du var mer: en älskad broder
 I Jesu Kristi klena hjord,
 Som vadat öfver många floder
 Och därvid pröfvat Herrens ord;
 Du var en *kristen*, trofast, trägen,
 Som gått till fots den långa vägen.
 Du arbetssamme, sof i frid
 Från jordens möda, flärd och strid!

Visst mörknar nu familjehärden,
 Där barn och maka sitta kvar,
 Då de ej äga *dig* i världen,
 Som deras stöd och glädje var.
 Ack, du kom *död* från sommarstället
 Till dina älskande i tjället!*
 En stund med dem jag gråta vill;
 Dock mod! vi höra *Herren* till.

Nu är du borta; lifvets gåta
 Är löst och klar, ty från din höjd
 De dunkla djupen upp sig låta,
 Och allt blir harmoni och fröjd.
 Ack, nå dig i de höga zoner
 Min lutas enkla minnestoner,
 Tag mot dem, broder; snart en gång
 Vi sjunga samfäldt Lammets sång!

1892.

* Pastor Fernholm dog plötsligt af hjärtslag, då han var ute i skärgården för att hyra ett sommarställe åt sin familj.

C. H. Spurgeon.

Med sorgstämd, florhängd luta
Jag vill mig stilla sluta
Till sorgens stora tåg.
Begravningsklockan kallar,
Och genom världen svallar
En mäktig saknads våg.

Hvem var den store döde,
Hvars plats står tom och öde,
Hvi sörjer Sions folk? —
Han var en korsets hjälte,
En själ, som isar smälte,
En evangeliis tolk.

Uti det obemärkta
Hans händer blefvo stärkta
I bönekamp med Gud.
Guds nåd hans stjärna tände,
Guds Ande henne sände
Att sprida fridens bud.

På ryktets lätta skyar
Från landets stilla byar
Snart glänser hennes brand!
Dess lopp ej något hindrar,
Och inom kort hon tindrar
På själfva Themsens strand.

Ett gny i London höres,
Och folkets massa röres
Af undran och af fröjd.
Den unge predikanten
Står inom kort på branten
Af ryktets högsta höjd.

Hvad sköna, ljufva stunder!
Hvad stora nådesunder!
Hvad rik bönhörelse!
Guds Ande London kallar,
Och genom staden svallar
En väldig rörelse.

Men ödmjuk, oberusad,
Af böner omkringsusad,
Den unge Spurgeon står
Och höjer bland de döda
Sin frälsningsfana röda
Och ordets säde sår.

Och sen i helg och söcken,
I solsken och i töcken
Han med sin bibel stått,
En vakt på Sions höjder,
Och kungjort nådens fröjder
Och lifvets säde sått.

Ack, många stämmor klungit
Och blänkt en tid och — sprungit;
Men Spurgeons kända röst
Har vuxit till med åren
Och trängt, som sol om våren,
Till många tusen bröst.

Och mångens ungdomsdrömmar
Ha följt med tidens strömmar
Och lösts likt bubblor opp.
Men Spurgeons slott ej föllo;
I stormens tid de höllo
Och sveko ej hans hopp.

Hans fana ifrån stängen
Ej en minut är gången
För otrons anfall ner.
Hans borg stod ointagen
Ännu den sista dagen;
Nu stormas den ej mer.

En fyrbåk lik han strålat
Och Kristi kärlek målat
I omkring fyrti år.
Dess glans från fjärran stränder
Ett återsken nu sänder
Rundt om den ädles bår.

Ett ljus af väldig styrka
I Jesu Kristi kyrka
Med honom slocknat här.
Men klart på minnets himmel
Högt öfver jordens vimmel
Hans namn skall stråla där!

Hvad djupa harmonier,
Hvad klara melodier
Uti hans strängospel!
Hans visdoms grufva rika
Gaf alla tider lika,
Hans pil sköt sällan fel.

Hans tal till vördnad tvingar,
Hvar sats på gyllne vingar
Med kraft från bågen går.
Hans skrifter alla sprida
Till syndare, som lida,
En fläkt af sol och vår.

En hjälte döden slagit,
En andlig kungsörn dragit
Till högre rynders ljus.
Men mildt i sinnen ljusa
Hans vingslag skola susa
Bland oss i jordens grus.

Hans själ i ljuset hvilar;
Men tätt som dagens pilar,
I snilletts sköna dräkt,
Hans ord kring jorden fara
Och stärka Sions skara
I seklets aftonväkt.

Hans lif, ett ljusets tempel,
Skall stå som ett exempel
På trons och bönen kraft.
Guds Ande fått det timra,
Dess dörträn röda skimra
Af blodets friska saft.

Sof ljuft från lifvets smärta,
Du rika, varma hjärta,
Tack för allt skönt du gaf!
Min sång, fast matt och ringa,
Jag härmed velat bringa
Som blomma på din graf.

1892.

I natt — i morgon.

I natt vi ute vandra
Med pilgrimsstaf i hand,
Förspridda från hvarandra
I världens ökenland;
I morgon ligger heden
I det förflutnas fann,
Vi samlas få i Eden
Och prisa Jesu namn.

I natt bland tusen faror
Vi gå vid löftets bloss
På väg, där dödens snaror
Lagts ut att fånga oss;
I morgon ingen fara,
Ej synd, ej nöd oss når,
Ty frälst och glad vår skara
På andra stranden står.

I natt vi måste lida
Af sjukdom, synd och kval
Och ängslas, bedja, kvida
I lifvets jämmerdal;
I morgon är förgången
Hvar skynt af synd och sorg,
Vi sjunga nya sången
Uti vår Faders borg.

I natt här skiljer döden
Och rum och tid oss åt,
Och utaf tårars flöden
Vår kind är genomvåt;
I morgon öfver stråten
Förklaringsljuset sprids,
Och slut är sorgen, gråten,
Och Edens lager vrids.

I natt tycks lifvets gåta
Gå ned i mörka stup;
I morgon sig upplåta
Med fröjd dess dolda djup.
I natt det står och väger,
Vi bida stridens slut;
I morgon från vårt läger
Ett segerrop går ut!

I natt vi stå i pansar
Omkring vårt korsbanér;
I morgon segerkransar
Ur skyn sig sänka ner.
I natt oss smärtan tvingar,
Vi bo i hem af grus;
I morgon få vi vingar
Och kroppar utaf ljus!

UNIVERSITETS - BIBLIOTEKET
UMEÅ

